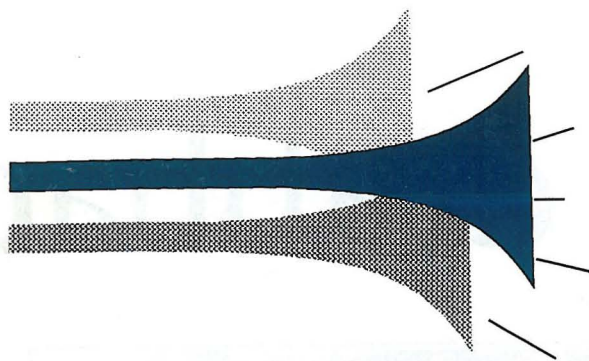

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 3 • 1998 • Årg 39 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

-FÖRR
läste
jag
kok-
boken
innan
jag
som-
nade...

-NU
läser
jag
Bibeln!

Sid 2

ANETTE ANDERS skildrar sin förnyelse i Radio Maranata

Arne Imsen:
Sommarkonferens

Sidan 4

Ett annorlunda folk
Reportage från Pilgrimsfolket i Oslo
Sidan 16

Stina Fridolfsson
Hyresfarsen på Bällsta

Sidan 23

Gud drabbac

När Anette och Eric Anders för några veckor sedan gästade Sverige, fick Radio Maranata och tidningen Midnattsropet tillfälle att möta dem. Arne Imsen gjorde en exklusiv intervju med dem.

Båda är uppväxta i pingströrelsen, Eric utanför Örnsköldsvik och Anette i Eskilstuna. De träffades på musikakademin i Stockholm, gifte sig och hamnade så småningom i USA, där de nu bott i 22 år.

Midnattsropet kommer att i annat reportage skildra mera av deras liv och tjänst som sångarpar. Här låter vi Anette berätta om den omvälvande gudsupplevelse hon gjorde för några år sedan i samband med en väckelse i pingstförsamlingen i Lakeland, Florida, där de bor.

Intervjun rörde sig omkring väckelse och hur Anden ska få frihet att verka i gudstjänsterna. Hur Eric genom sin sång kan förmedla budskapet. Anette berättade hur hon, som lovsångsledare i församlingen, ofta upplever att lovsången blir profetisk. Ja, även pianospelet kan bli profetiskt och utlösa profetiska budskap.

Anette Anders intervjuas av Arne Imsen i Radio Maranatas studio

Intervjuaren ställde frågor om den förnyelse som så radikalt förändrade Anettes liv från att ha varit en uttrykt gudstjänstbesökare till att bli en hängiven och aktiv deltagare.

Var du tidigare emotionellt blockerad i möten och gudstjänster?

-Jag var typiskt svensk och hämmad.

Men du spelade ju på din flygel och var engagerad i församlingen?

-Ja, men jag var inte frigjord – varken som människa eller andligt. Jag var bunden av traditioner och av tankar att så här kan man inte göra, då gör man ju bort sig. Jag var väldigt rädd för att göra bort mig, både när jag spelade piano och över huvud taget. Jag hade rest i hela världen i alla möjliga sammanhang.

I andra delar av världen är man ju mera frigjord i mötena än man är här i Sverige och den vanliga pingströrelsen i USA, Assemblies of God. Det där med att räcka upp händerna i lovsång fungerade inte för mig. Jag tyckte bara det var jobbigt. Det gick emot hela min personlighet och det temperament jag

har. Men Gud frigjorde min rätta personlighet.

Vad var det som hände?

-Gud drabbade mig som blixten från en klarblå himmel, då jag gick hemma och städade gästrummet. Och det stora som skedde, var att jag blev befriad från min depression. Jag hade haft en depression sedan jag var liten.

Tungsinne, depression – en klump i magen varenda gång jag vaknade upp. Jag har fått jobba med mig själv för att orka ur sängen och göra det jag skulle – hela livet. Jag hade provat allt. Det spelade ingen roll om jag bodde i stort hus eller litet, hade mycket pengar eller litet pengar – det fanns ingen anledning till depression för jag var lyckligt gift och hade tre underbara ungar. Jag tänkte söka professionell hjälp. Jag var fyrtiofem år och kände att jag orkar inte leva resten av mitt liv så här, det måste bli en ändring.

Sedan kom då väckelsen till stan. Jag gick till ett möte och tyckte att människorna var helt galna. Vår kyrka är stor, den rymmer tio tusen människor. Bottenplanet var fyllt av fem-sex tusen människor som grät, som skratade, som ramlade ur bänkarna. Pas-

e mej som blixten!

ARNE IMSEN INTERVJUAR ANETTE ANDERS _____

torn låg plakat på golvet i en och en halv timme.

Jag var så upprörd att jag gick hem och ringde en mycket god vän, som varit superintendent: "Kan ni inte göra något åt det som händer på Assemblies of God? Jag har aldrig sett en mera odisciplinerad församling!" det var ett liv utan like, så jag trodde det hade göra med villoandar.

Jag hade beslutat att jag inte vågade gå tillbaka till kyrkan. Samtidigt var jag tveksam. Det kom så många fram för att ta mot frälsning, och man lovsjöng Jesu namn. Jag tänkte: Det stämmer inte! Talar man om Jesus i ett möte, om blodet och korset - kan det då vara fel? Men jag tog det säkra för det osäkra och bestämde mig för att inte återvända till kyrkan.

Hemma slog jag upp bibeln och läste Heseziel 2:8: "Gör inte som detta gensträviga släkte, utan öppna din mun, så skall jag ifylla den." Detta ord drabbade mig som ett stygn i hjärtat. Och jag kände att jag måste gå tillbaka. Men jag hann inte tillbaka.

Det berättas om Charles Finney att när han kom till olika platser var väckelseandens utgjuten. Folk drabbades på väg till kyrkan. Vagnar skakade, folk fick syndanöd och blev frälsta. På kvällen städade jag gästrummet. Jag drogs till radion, och slog på den. Då sa Rodney Howard Brownie över radion: "Om du inte öppnar dig, så går välsignelsen rakt förbi dig och det händer ingenting!" och det slog mig - han har ju rätt! Det är så enkelt, men helt rätt!

Då kom jag ihåg bibelordet "öppna din mun". Lovsång hade jag alltid tyckt var jobbigt. Jag fick ont i tåna och kunde inte fatta varför man tjatade om och om igen dessa sånger i fyrtiofem minuter, då jag bara ville gå hem och äta och gå ut och handla. Så jag tyckte det där var onödigt. Men det var lovsång!

Jag öppnade min mun och började lovsjunga Herren medan jag skurade duschen. Jag skurade, dammade och fejade hela rummet under någon timme. Under tiden var jag med i mötet - mitt i vardagen! Med dammtrasan i handen och fingrarna i ett fast grepp

omkring den. Jag började känna mig konstig. Inte direkt trött av städningen, men kände bara att jag måste sätta mig, och satte mig på sängen. Sedan kunde jag inte sitta heller, utan lade mig ner - fortfarande med dammtrasan i handen. I samma sekund som jag lade mig, kom Guds härlighet in i rummet - som ett moln av värme över mig (Anette blåser en pust för att demonstrera känslan). Då började jag gråta. Något så otroligt! Jag grät ut från mitt innersta.

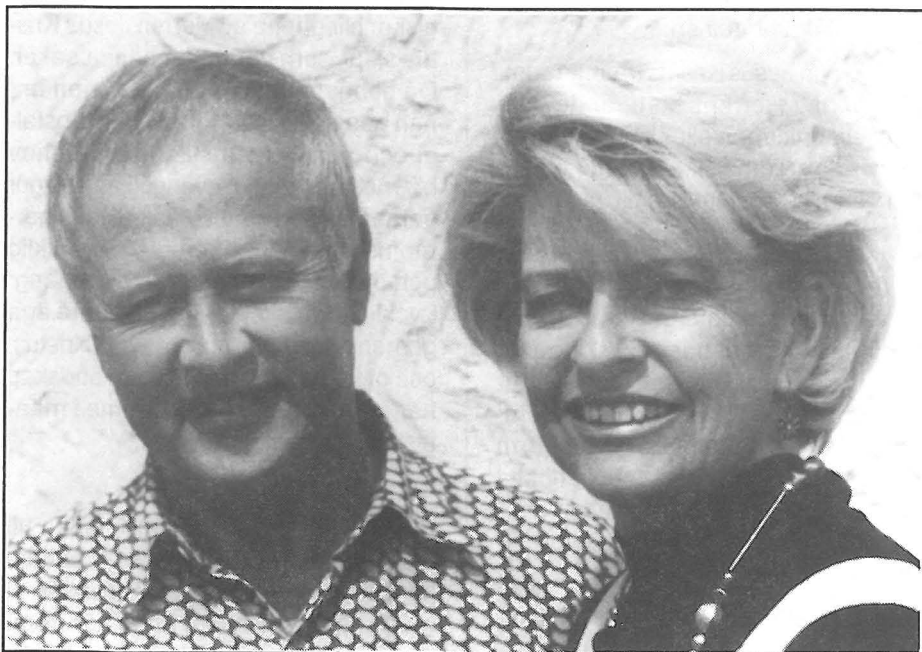
Var det en rent fysisk upplevelse?

-Det var både fysiskt och andligt; en manifestation av den helige Ande. Kraften var så stark att det kändes som att nu går jag till himlen. Jag hade levt med en dödsfuktan sedan jag var liten. Min pappa dog då jag var tio år, det var en hemsk upplevelse. Så jag har alltid varit så rädd för att dö, rädd för dödsögonblicket. Men nu kände jag att jag var så här (Anette måttar mellan tummen och pekfingeret) två centimeter från att lämna kroppen och gå till himlen.

Då tänkte jag: Är det så här att dö? Då är det ju ingenting! Men, käre Gud, låt mig stanna ett tag till, jag har ingen lust att dö än! Samtidigt grät jag och grät. Så småningom vaknade jag till och kom ihåg att min son behövde medicin. Han hade gått igenom en tandoperation. Jag tittade på klockan. Den var halv tolv. Jag hade legat där i flera timmar, och visste inte om det! När jag gick upp, kunde jag inte gå rakt. Jag raglade som ett fyllor. Det var sådant jag sett i kyrkan.

Jag har aldrig varit full, men antar att det är så där man känner sig. För jag raglade, höll mig i väggen och soffan och gick in till Adam och sa: Du måste ta din medicin. Ta ut hunden! Och det gjorde han naturligtvis inte. Ungar gör inte det halv tolv på natten.

Jag raglade tillbaka till soffan, satte

Eric och Anette Anders på besök i Sverige, maj 1998.

Forts sid 28

Sommarkonferens

En apokalyptisk tid - vad händer i vår värld nu?

ARNE IMSEN

Så har temat för sommarkonferensen formulerats. Apokalyptisk tid. Det låter dramatiskt. Men vår situation är verkligen dramatisk om vi öppnar våra ögon och tar reda på faktiska förhållanden i alla världsdelar. I Radio Maranata hölls denna appell, som här förmedlas till MR:s läsare.

Ett uttryck förutom det vi redan citerat är *klasskillnad*. Vad beror det på att församlingen får det profana samhällets struktur, men med religiösa förtecken? Den kristna församlingen är manad att vara en kulturprotest och skall i kraft av sin egen närvaro vara ett *salt* - det är protesten, ett *ljus* - det är kunskapen och *en stad på ett berg*, det är positionen. Vad beror det då på att den ändå i mycket imiterar väsensfrämmande strukturer?

Församlingen är alltså unik med avseende på form, innehåll och funktion. Ändå upptäcker vi att på något förunderligt vis är församlingen utsatt för någon slags nedbrytande mission som gör att den förlorar sin identitet och egenart. Den blir allt mera lik alla andra maktkonstellationer i tiden. Religiösa, politiska och ekonomiska. Det enda som skiljer är möjligen symboler: Det hänger ett kors utanför kyrkan och prästen har litet annorlunda kläder än vad som är vanligt i andra sammanhang.

Det är skakande att människor orkar satsa sig själva och sina resurser på någonting så meningslöst och intetsäggande som att vårda en religiös tradition som är skattad åt förgängelsen och odla en hel mängd olika symboler, när vi klart och tydligt får veta av Guds Ord att skuggornas och symbolemas tid ligger bakom!

Verkligheten finns hos Jesus Kristus,

vilket i realiteten innebär att den församling som bär Jesu Kristi namn är kallad att i tiden gestalta, förkroppsliga och synliggöra Herren Jesus Kristus.

Ju mer man iaktar tidens konstellationer, desto mer framtonas Antikrist. Vi är alla solidariskt ansvariga för detta och delaktiga i utvecklingen. Vi har - av hänsynsfullhet eller andra skäl - vägrat eller avstått ifrån att göra det vi borde göra; nämligen demonstrera inför hela världen att i församlingen finns exempelvis ingen klasskillnad. Detta synliggöres och manifesteras först och sist vid brödsbrytelsen.

När de på Jesus Kristus troende samlas omkring Herrens bord, är det inte fattig eller rik, man eller kvinna, träl eller fri. Alla sådana skrankor hör en annan värld till, absolut inte till Jesu Kristi församling.

Ivår sommarkonferens måste vi bekämpa det som har med skalet, formen och traditionen att göra. Varför inbjuder vi egentligen till speciella somarmöten? Ska det vara någon form av förströelse, semester, familjehögtid eller uppbyggelse? Måste man i denna tid ideligen bygga på underhållningsmomentet?

Kristenheten har till stor del blivit offer för en myt. Den tror inte att människor orkar eller vill lyssna på evangeli-

um i form av predikan och bibelstudium. Därför rationaliserar eller kultiverar man bort det som människor kan uppleva som anstötligt; det som kräver för mycket engagemang och kanske litet forskarnit. Man måste naturligtvis ha med böner, tillbedjan, litet lovsång och bibelstudium så att det ser ut som om det vore en kristen verksamhet. Men så kompletterar man med det som är populärt, folkligt och världsligt.

Det är ingen konst att arrangera olika typer av förströelse. Denna utveckling är katastrofal, för det är ju när människor blir gripna av Herren Jesus Kristus själv, som det börjar hända saker. Då behöver de inte längre någon annan underhållning, förströelse, nostalgi och annat i den stilen. Alla behov blir mättade genom evangelium och gör gemenskapen sann, glädjefull och harmonisk. Man blir sprudlande lycklig och djupt förtvivlad på samma gång: Lycklig över sitt privilegium att få äga gemenskap med Herren Jesus Kristus, och olycklig över att just detta budskap har ett så otroligt litet utrymme i människors föreställningsvärld.

Vår uppgift är inte att försöka tillfredsställa de begär som behärskar den världsliga människan. Vi måste istället försöka bryta ner dem, så att sanningskravet och sanningslidelsen får leda till andlig frigörelse. De

flesta människor i dag vet inte vad väckelse är - för de har aldrig varit i närheten av den.

Väckelse är att få sitt inre uppfyllt av Anden och att få leva ut detta andliga liv och bli en korsbärare i Jesu Kristi efterföljd, med allt vad det innebär av ensamhet, kamp, nöd, vånda, själavinande.

Om man kan komma undan denna utmaning och kallelse genom att sjunga litet sånger, så är det ju bekvämt. Men oavsett om man sjunger väckelsesånger eller något annat, så är det ju lika förfalskat. Man kan ha en väckelsesteologi och en missionsteologi som är utomordentlig, men så länge det stannar vid en teologi eller en teori, som i och för sig kan vara riktig, så handlar det ändå bara om död. Tron utan gärningar är död. Men tar vi itu med de gemensamma frågor som vi med nödvändighet måste ta itu med, så får vi vara oförvågna och frimodiga.

Vi besegrade nazismen och kommunismen och tycker att vi besegrade ideologier och -ismer som utgjorde ett hot mot oss. Under tiden var det något som ockuperade oss, något som vi inte märkte. Det kom över oss på ett synnerligen slugt sätt: det var materialismen. Den är farligare än kommunismen och nazismen. För materialismen hjälper oss att odla det vi borde bekämpa.

Vi har blivit karismatiska egoister, som ovanpå den materiella värlfärden också vill ha en karismatisk upplevelse, som förströelse och för att kunna njuta utan samvetsföbrärelser och inre konflikter. Följden blev för församlingarna en konkretion av det som ockuperade sinnet:

Exempelvis **politiken** - kyrkopolitik, socialpolitik och partipolitik har sugit musten ur församlinglivet och avfolkat bibelstudier och bönemöten. De som blivit politiskt engagerade skyndar sig att försöka visa samhällsansvar, och det är ju en fråga som inte på något sätt hör det kristna livet till. Det bästa samhällsansvaret som en kristen kan visa - vad är det? Inte behöver man bli

socialdemokrat, folkpartist eller kristdemokrat för att utföra ett mycket betydelsefullt arbete för samhällets räddning.

I sin bok "Spräng cirkelarna", som utgavs av Filadelfiaförlaget 1947, skriver Alvar Lindskog i kapitlet "De kristna och politiken":

"En av de farligaste cirkelarna, som någonsin slutits omkring Guds församling, är *de kristnas sysslande med politiken*.

- - - Det märkliga med sådana politiska uppvaknanden inom väckelserörelser är, att de i allmänhet icke tillhört den första varma tiden, då nitälskan för människors frälsning brann stark och mäktig i de kristnas hjärtan. Det är i stället i ett senare stadium, när den första kärlekens glöd ofta i stor utsträckning saknas, som man börjat vakna upp över sina sociala förpliktelser. Om nu dessa strävanden ha så stor betydelse, som en del vilja få oss att tro, så är det mer än underligt att icke Gud under tider av brinnande väckelse, då den ena gudomliga sanningen efter den andra blivit levande på nytt för de kristna, givit oss så mycket som en enda maning genom sin Ande, att vi också måste tänka på våra sociala plikter mot samhället. Nej, dessa frågor tillhört ett senare stadium i varje väckelse."

Nästa exempel är **ekumeniken**. Den är något av det oärligaste som finns, eftersom den ger sken av att manifesteras kristen enhet och åberopar Jesu avskedstal; hans översteprästerliga bön om de kristnas enhet då den i realiteten förhindrar den. Det finns inget släktskap mellan den organiserade ekumeniken och det Jesus talade om när han bad att vi alla må vara ett. Där finns ett helt annat ideal: det är den enhet som redan existerar mellan Fadern och Sonen. Och den är ju inte organiserad, spelad eller konstruerad. Den är *organisk*; det är livets enhet, andens enhet, utan några skiljaktigheter och motsättningar.

Det är närmare trettio år sedan denna övertygelse uttalades i Midnattsropet:

"Visar det sig ändå till syvende och sist

att gemenskapsdörrarna som slogs upp och alliansbroarna som byggdes i kompromissernas atmosfär i verkligheten har *enkelriktad* trafik? Världen kom in i församlingen via den moderna tokningen av församlingens relationer *till* och uppgifter i världen. Det förde bl. a. med sig ett nytt kulturellt, socialt och politiskt engagemang och en tolerantare syn på den materiella välfärden. Men har det blivit ett *utbyte*? Har församlingen nått ut i världen? Kanppast!

Världen har förvisso inte blivit mer kristen men däremot är det uppenbart att församlingen har blivit alltmer förvärldsligad.

Varför sker det så litet? Jo, landets kristna i alla läger är anfrätta av baby-lonisk skenreligiositet, och dess prästerskap har blivit framgångsrika religiösa krämare och stormän på jorden.

Jesus står utanför och klappar! Ska vi inte släppa honom in? Eller vågar vi inte en palatsrevolution?

Det finns ytterligare en företeelse som är synnerligen angelägen att påtala: **subventionerna**. Skolkolön av statsmakten för samhällsnyttiga tjänster. Det förstod de väckelsekristna förr. Nu vågar ingen tala om det.

Baptisterna gav för över hundra år sedan klara besked i Weckoposten:

"Blev livet heligare, kärleken och oegennyttan större", sedan kyrkan blivit statskyrka? "Historien talar inte om sådant men väl om att maktbegäret, förföljelselustan, vinnings- och njutningslystnaden togo tillfälle att från den till en sköka vordna kyrkan utplåna varje drag som kunde påminna om det höga ursprunget."

Man menade då att följden också skulle bli att "den privata offerviljan" försvinner och alla samfund skulle förvandlas till "döda maskiner." I statskyrkan hade formerna bevarats medan livet förkvävdes. Detsamma trodde man skulle hända i varje samfund.

Om man idag skulle ta upp dessa urkristna frågor, så krävs en stor portion självövertvinnelse och ståndaktighet för initiativtagarna. En konferens, som exempelvis inte har någon avgift,

Forts. sid 22

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE

Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,
Arne Björkman, Mikael Eliasson

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1998

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Mikael Eliasson

Allt var helt befriat från symboler

BERNO WIDÉN RAPPORTERAR FRÅN 1:A MAJ I SANTO DOMINGO

Allt var helt befriat från symboler och invanda mötesmönster. Många av kvällens besökare hade aldrig gått att få in i någon kyrka, men nu var vi där tillsammans.

Ulla ledde mötet och Belkies sången. Vi hade inga instrument, många olika takter och melodier, men det var himmelskt...

Jag skulle önska att ni alla hade kunnat vara med häromkvällen i Las Palmas. Vi hade bestämt oss för att ha ett möte nere vid kanalen där Clotilde och Fela bor. Mötet skulle börja vid sju-tiden, vid mörkets inbrott och då den värsta värmen har lagt sig. Mellan husen är det labrynter av smala gångvägar och det är lätt att komma vilse om man tänker ta sig från den ena sidan till den andra.

Strömmen hade precis gått så allt var mörkt och tyst. Det fanns inga högtalare som tvingade oss att lyssna till den annars så vanliga merengue-musiken. Det enda som hördes var sorlet från alla de tusentals människor som bor i området och ett och annat stearinljus lyste upp fönstren eller de små grupper man var samlade i.

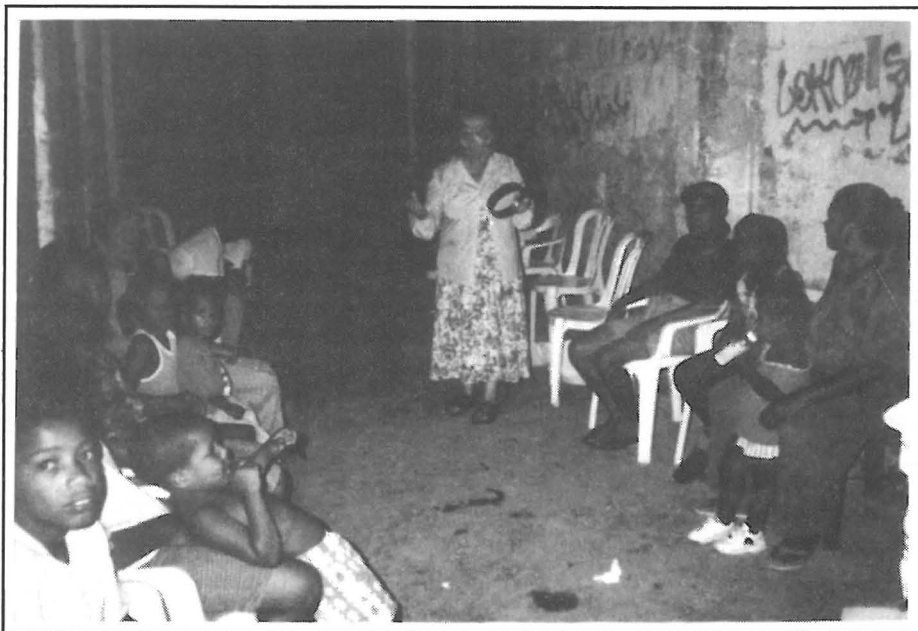
Tanken var att ha bibelstudium hemma hos Fela, eftersom hennes hus är störst. Där kan man samlas upp till tjugopersoner utan att det blir alltför trångt. Nu gick det inte att vara inomhus på grund av strömavbrottet, utan

istället placerade vi oss utanför huset. Just vid Felas hus är gången något bredare så man kan sitta längs båda sidorna utan att hindra den förbipasserande trafiken. Det är alltid många som passerar just där, både sent och tidigt. Jag tänkte att här blir det svårt att få koncentration nog för att kunna läsa bibeln. Läsa bibeln förresten, utan att ens ha en lampa till hands!

Vi började i all enkelhet att sjunga några av de enkla körer som många kan och folket började strömma till. En efter en kom grannarna och tog med sig varsin stol hemifrån och snart var där ett femtiotal personer som andäktigt satt och väntade på att få lyssna till Guds ord. Det var tyst och alla störande moment var som bortblåsta och Gud själv hade organiserat mötesordningen. Vi befann oss varken i någon

kyrka eller något annat rum speciellt avsett för möten. Allt var helt befriat från symboler och invanda mötesmönster, vilket för många kristna är helt otänkbart. Ett vanligt tänkesätt är att man måste gå till kyrkan för att bli frälst. Många av kvällens besökare hade aldrig gått att få in i någon kyrka, men nu var vi där tillsammans.

Ulla ledde mötet och Belkies sången. Vi hade inga instrument, många olika takter och melodier, men det var himmelskt. Flera av de närvarande var patienter, som under en längre tid fått både medicinsk och annan hjälp. Andra har uppehållit kontakten med sjukvården från de år kommuniteten fanns i området. Då vi sjungit och prisat Gud tillsammans var det tillfälle att vittna och förkunna Ordet. ✕

Utanför Felas hus samlades en hel skara grannar i kvällsmörkret för att lyssna till sången och bibelundervisningen. Ulla leder sången med sin tamburin.

KARIN WIDÉN

Den kristna människan har fått ett uppdrag, en mission, att utföra, och det var Jesus Kristus själv som första gången sände ut sina medarbetare.

-Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördens skull ut och gören alla folk till lärjungar... (Matt. 28: 18-20).

Det var sina egna lärjungar han sände att gå med budskapet, de lärjungar han själv kallat vid namn, levt med, undervisat och så väl lärt känna. Vid en blick ut över vår värld idag kan bara konstateras att en stor del av det enkla missionsuppdraget omvandlas till en väldig, organisatorisk och politisk apparat, vars kärnpunkt helt fjärrat sig från det centrala i evangelium, den livsavgörande substans som inte kan ersättas med något annat.

Människan är bra på att planera, organisera, bygga, skapa, ja hon satsar sig verkligen för de "kristna värderingar" och det "kristna samhällsansvar" som hon finner så angeläget att väma om, och söker på skilda sätt att prägla sin samtid med sin "positiva livssyn".

Hon lägger ned krafter, tid, medel för de höga ideal hon bär som en brinnande vision isitt inre och ser med förmåsamhet hur de goda resultatens sta-

Det dramatiska missionsuppdraget:

Rycka människor ur dödens käftar.

peldiagram rusar i höjden. Satsningar och segrar avlöser varandra och hon blir mer och mer överbevisad om sin förträfflighet och duglighet. Dock kvarstår den sanning att det centrala och absolut avgörande har gått helt förlo-rad i det drama som i verkligheten hand-lar om att rycka människor ur dödens käftar.

Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om san-ningen. (1 Tim. 2:4) Det är motivet till all sann mission. Gud vill! "Ty så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv." (Joh. 3:16)

Så högt älskade Gud! Men hur är det möjligt för oss människor att förmedla detta enorma och ofattbara till andra, utan förvanskningar, utan avdrag, utan tillägg. Gud vill lägga ned en vision i människans hjärta, sin egen viljas väg vill han se förverkligad genom de sina.

Abraham fick direkta tilltal av Gud, löfte om att trots både sin egen och Saras höga ålder bli en fader för många folk. En omöjlig situation, helt ogenom-förbar, blev Guds stora möjlighet att bevisa sig vara den Han är, eftersom han då som nu är Undrens Gud.

"Och där ingen förhoppning fanns, där hoppades han ändå och trodde; och han kunde så bli en fader till många folk, efter vad som var förutsagt: 'Så ska

din säd bli.' Och han försvagades icke i sin tro, när han betänkte huru hans egen kropp var såsom död, han var ju omkring hundra år gammal, och huru jämväl Saras moderliv var såsom dött. Han tvivlade icke på Guds löfte i otro, utan blev fastmer starkare i sin tro; TY HAN ÄRADE Gud.

(Rom. 4:18-20)

Det finns ett ord, förmodligen det mest laddade inom alla språk, och det är ordet DÖD. Döden, slutet, alltings upp-givelse. Genom detta närmar vi oss missionens innersta. Jesus sänder ut de sina som ett utsäde för att ge liv, hans liv. Självlivet måste dö, de egna planerna måste dö, allt jag måste bry-tas ned till ett intet för hans liv, upp-ståndelselivet, ska ta form i oss och bli vårt liv.

Det finns inga enkla metoder eller paketslösningar. Det måste till ett gu-domligt ingripande, ett Guds under i den enskilde. Ett möte med Jesus som så präglar budbäraren att allt är värt att läggas åt sidan för att han ska få sin rättmätiga plats som missionens Her-re. Jesus Kristus ska äras och upphö-jas och givas den plats och position som är Hans. Då Jesus blir förhårligad genom de sina finns förutsättning för evangelium att verka det vartill det är utsänt.

Människans prestationer och duglig-het är lagt under förgångelsen, bara det som är fött av Gud ska bestå i evighet.

Det kom att handla om Jesu möte med den samaritiska kvinnan, som mitt på ljusa dagen hade gått till brunnen för att hämta det nödvändiga vattnet. En situation, som för de flesta här är helt naturlig. Ingen ger sig iväg att häm-ta vatten då solen är som hetast.

Det var en plåga för denna skuldbe-lastade kvinna. Men då satt Jesus där vid brunnen, mitt i hennes vardag och genomlyste henne med sin kärlek. "Herre, giv mig det vattnet", blev hen-nes bön., hon hade mött Messias och

blev förvandlad. Guds ande var påtag-ligt närvarande.

Personligen har jag aldrig varit med om något liknande möte här, där så många ofrälsta besökare suttit och verkligen lyssnat till evangelium. Vi avslutade mötet några gånger, men ing-en ville gå hem. Istället fortsatte sången att ljuda genom området. En för mig okänd syster började att leda oss i några körer, som var helt underbara.

Det var ingen som direkt blev frälst under mötet, men flera var påtagligt

berörda, och vi förstår att det nu är en sökningstid hos många och syskonens outtröttliga arbete har ingett förtroende och satt djupa spår hos många av gran-nama.

På samma sätt som Europa just nu genomgår stora förändringar som ska-par kaos hos människorna är det mycket av det som sker här i landet som inger oro bland befolkningen. Det är en enorm utveckling och exploate-ring på många områden som ingen rik-tigt greppar över. Fortsätt att bedja för syskonen och arbetet i Santo Domingo!

Under ökentiden talar Herren till sitt folk och folket får tala ut med sin Gud. Han har fört oss ut i öknen för att tala med oss. Ute i öknen får man uppleva att Herren blir det han önskar vara för sitt folk: Undrens Gud.

För att fostra oss och leda oss in i sin härlighet måste han ta oss ut i avskildhet, där vi inte vet hur tillvaron ska lösas, men vi gör ett: Vi söker hans rike först, och så får vi uppleva att han ger vad vi behöver.

Det heter i inledningen av Apostlagärningarna att Jesus efter sin uppståndelse i fyrtio dagar gick tillsammans med sina lärjungar och undervisade dem om "det som hör Guds rike till".

När Paulus skulle ut ur tiden samtalande han med äldstebröderna i Efesus om att han natt och dag under en treårsperiod "talade med eder om det som hör Guds rike till".

Guds rike är invärtes i eder, det bär vi med oss. Och såsom det är i alla riken, så handlar också gudsriket om liv. Plantan tillhör växtriket, den bär en plantas natur och liv. Djuret tillhör djurriket för det bär ett djurs natur och karaktär, ett djurs liv. Vi människor tillhör människoriket, därför att vi har ett människoliv, en människas natur. Men i Guds rike råder Guds liv, och Guds natur.

Ska vi in i det riket måste vi födas på nytt, för den tillhörigheten tar man sig inte. Ett djur har aldrig blivit en människa. Även om man kan dressera det till att bete sig som en människa, så är det fortfarande ett djur. Det går aldrig naturalisera in från ett rike till ett annat. På så vis är det också med människor. Vi är människor och det som är fött av kött, det är kött. Men det som är fött av ande, det är ande. Ingen kan automatiskt eller mekaniskt fostras in i Guds rike. Det måste nyfödelse till.

Man måste födas in av vatten och ande. Och så måste man få Guds liv och Guds natur, för att bli hemma i

Gudsriket. Bibeln talar om Guds rike och om Himmelriket. Det är inte anonyma begrepp. Himmelriket är en del av Gudsriket, men det har sin klara begränsning.

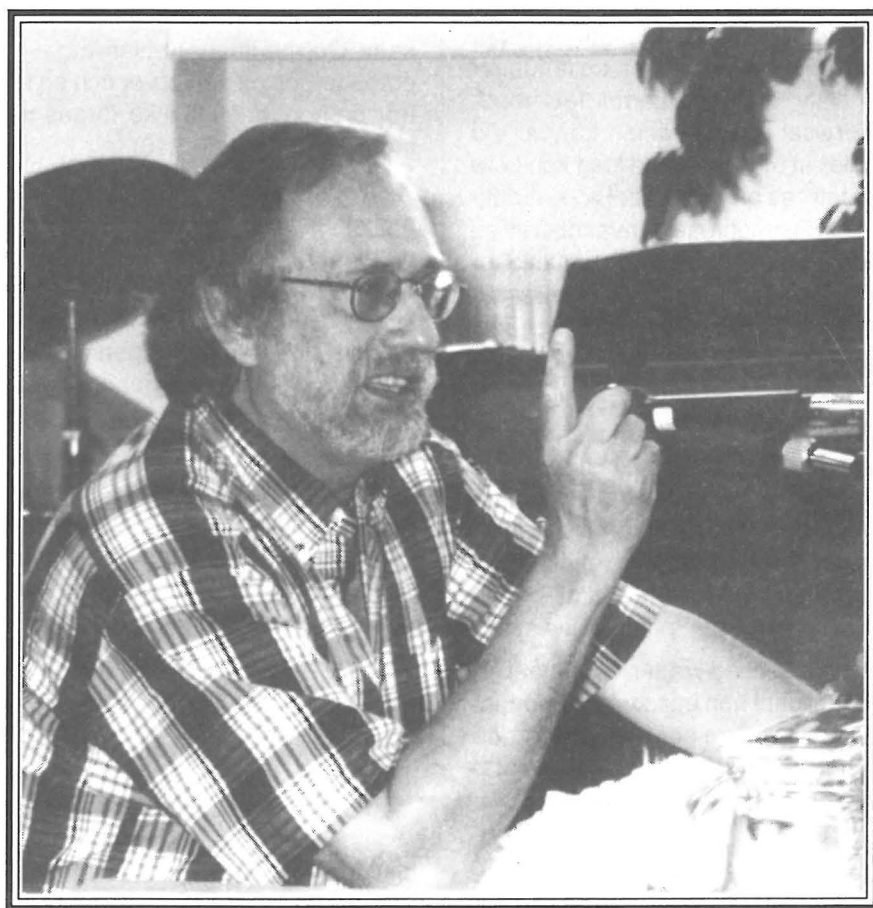
Markus evangelium beskriver Jesu levnad för oss, från vaggan till graven. Han talar om, kronologiskt, vad som hände i Jesu liv. Matteus ser allt från ett helt annat perspektiv, och över Matteus evangelium kan man sätta rubriken "Riket". Han lyfter oss upp på en nivå där vi får med en fågels perspektiv se ut över en helhet och möter rikets begynnelse. "Detta är Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, släktavla". Där börjar det, med konungen. Och så ser man fram emot fullkomningen:

"Mig är given all makt i himmelen och på jorden". Från detta perspektiv ser man en helhet. Jesus är konung. Han

Han tog dem med upp på berget, och i de femte, sjätte och sjunde kapitlen i Matteus talade han om livet i Guds rike. Han satte upp Gudsrikets innehåll eller standard, vad Guds rike egentligen är. Vi har sett det här gudsrikets växthus, vilket är församlingen. Guds rike är i församlingen, Guds rike är invärtes i oss.

Paulus säger exempelvis i Romarbrevet "Guds rike består icke i mat och dryck, utan i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande". Han talar inte om att Guds rike kommer att förverkligas någon gång där borta i framtiden, utan han talar om riket som ett fungerande församlingsliv här och nu. Guds rike är mitt i församlingen och vi bär det med oss.

Och nu drar Jesus upp gudsrikets riktlinjer för oss, i det vi kallar för bergs-

-I öknen talar Herren till sitt folk och folket får tala ut med sin Gud - i avskildhet.

är gudsrikets utsäde i var och en av oss. Vi är hans liv, konungens liv. Gudsriket är inplanterat i oss genom den nya födelsen.

De första Jesus kallade in i sitt rike var inte fint folk, utan enkla människor, fiskare i den Galileiska sjön. Och Jesus stannade upp vid dem och sade: "Kom och följ mig!" och så kallade han dem in i sitt rike.

predikan. "Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till", "Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighetens skull, ty dem hör himmelriket till".

Jesus talade om att man skulle möta motstånd från konung och överhet. Den politiska världsmakten reser sig upp emot det nya riket. "Jag skall sätta ovänskap mellan..." Till och med den

egna familjen reser sig upp emot gudsriket.

Det är som när Jesus trädde in i världen för första gången. När Herodes fick höra frågan "var är den nye judakonungen?", då skakade hans rike på sina grundvalar, och han upplevde omedelbart konflikten mellan sitt rike och det nya riket som skulle komma. Och han sökte med alla till buds stående medel att göra det nya riket om intet.

I Guds rike måste man kämpa, därför att det möter ständigt opponenter. Först och främst ifrån religionens värld, sedan från politikens värld, och ända in i familjens hägn möter man kampen mellan de här två rikena: Guds rike och världens, Guds rike och Satans rike.

Himmelriket är inte för var och en, och Jesus säger det klart och tydligt: Icke kommer var och en in i himmelri-

ket och har gudsrikets angelägenheter som första prioritet i sitt liv, de tillhör min släkt, säger Jesus.

Det finns en undervisning hos Jesus i Matteus 13, som utvecklas i de sju sändebreven i Uppenbarelseboken. Församlingen utvecklas från att vara en liten förföljd minoritet, till att bli känd, stor och volymiös, där Herren till slut står utanför och klappar och frågar om någon vill komma ut och öppna.

Himmelriket innehåller både gott och ont. Vi kan se den här utvecklingen i Uppenbarelsebokens sju sändebrev och läsa liknelserna i Matteus 13 parallellt med sändebreven. Då ser vi vad det egentligen handlar om. Jesus har undervisat om himmelrikets yttre och inre karaktär. I avslutningen på Matteus tretton heter det att han kom till sin fädernestad och upptäckte det han

här Josefs son? Är inte hans bröder Jakob, Josef, Simon och Judas? Bor inte hans systrar mitt ibland oss?" Och så heter det att "han blev för dem en stötesten".

Synagogan ville inte veta av honom. Man såg inte vem Jesus var, förstod inte vad han representerade. När Petrus sedan i det sextonde kapitlet säger "men vi tror att du är Messias, den levande gudens son", förklarade Jesus: "Salig är du Simon, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader i himmelen". Och Han talar omedelbart om församlingen han skall bygga, och himmelrikets nycklar, som ska givas åt honom.

Omedelbart efter det att synagogan upplevt Jesus som stötestenen, så talar Bibeln om att Herodes hugger huvudet av Johannes Döparen, som hade

Ökenlivets härlighet

PREDIKAN AV JAN EGIL HAFSAHL _____

ket som säger Herre, Herre, utan den som gör min himmelske Faders vilja.

Jesus sa: Vilka är då mina bröder och min moder? Jo, de som gör min himmelske Faders vilja. Vem tillhör Jesu nära familj? Han säger "den som gör min himmelske Faders vilja". Då måste jag omedelbart fråga mig vad som är Faderns vilja. "Fader vår som är i himmelen... tillkomme ditt rike, ske din vilja."

Vad är Faderns vilja? **Det är riket**, och Jesus gör klart för oss att innan man över huvud taget kan bedja bönen "giv oss idag vårt dagliga bröd", så måste man lära sig att bedja Fadern om riket. "Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra". De som söker Guds rike

undervisat sina lärjungar om.

-Jag sänder eder åstad såsom får mitt ibland ulvar, och ni skall få uppleva förföljelse, dels från synagogan och dels från konungen, ja, från er egen familj!

Från kapitlen 13 till 17 i Matteus evangelium ser vi utvecklingen från att Jesus blir förkastad till dess att gudsriket blir uppenbart i sin fullhet. Här är alltsammans tecknat framför oss, det som kommer att bli historiens gång i framtiden.

När Jesus kom till sin fädernestad gick han in i synagogan. Men de förstod inte vem det var som kom till dem.

Jesus kom, och han var Guds rike. Men man förstod inte, och sade till varandra: "Vem är nu denne? Är inte det

kommit och sagt att "Himmelriket är nära, omvänd eder!", dvs omvänd er för att ta emot riket! Herodes, den politiska makten, besvarar det budskapet på sitt sätt då man bär fram Johannes huvud på ett fat. Istället för att omvända sig, begär han genom Herodias dotter huvudet på ett fat.

Det berättas sedan om hur hans lärjungar kom och tog hans döda kropp och begrovo honom. "*Sedan gingo de och omtalade det för Jesus. Då Jesus hörde detta, for han i en båt därifrån bort till en öde trakt, där de kunde vara allena.*"

Jesus hade blivit förkastad av synagogan, och förkastad av den politiska makten. Han hade förklarat vem som egentligen var hans familj, och nu he-

Forts sid 27

Den högtidsfirande församlingen

HASSE TEGNÉR _____

I Psaltarens 68:e psalm, verserna 25-27 står det om högtidståget.

"Man ser, o Gud, ditt högtidståg, min Guds, min konungs, tåg inne i helgedomen. Främst gå sångare, harpospelare följa efter mitt ibland unga kvinnor, som slå på pukor. Loven Gud i församlingarna, loven Herren, I av Israels brunn."

Broder och syster, tillhör du en högtidsfirande församling? Det gör du kanske, och gör du inte det så längtar du nog efter det. Fördär Gud kommer med sitt stora nådeserbjudande och låter sig födas såsom människa, där är det högtid. Där graven är tom och sökandet efter de levande bland de döda kan upphöra, där är det högtid. Där det plötsligt kommer ett dån ifrån himmelen och missmod förbyts i frimodighet, där är det högtid. Skall vi fira? Fira vad då? Jo, högtid.

Det du har, det har du. Och är DU en högtidsfirande kristen så märks det på DIG. Det märks på det du utstrålar och på den anda och stämning som du bygger upp omkring dig, det märks på det du pratar om, och inte minst på det du inte pratar om, det märks på hur du vårdar och bevarar det som du har fått på ett möte i församlingen, det märks på hur du öppnar och stänger, det märks på dina uttryck och din framtoning. Det märks, det märks. Och det smittar. Och Herren ser.

Det märks också på hur du firar. Har du trons ögon? Då behöver du inte kalendrama. Har du trons liv? Då behöver du inte tidegårderna. Har du trons visshet? Då behöver du inte de yttre arrangemangen och de påkostade festligheterna. Har Herren givit dig en ny sång, då sjunger du den. Konstigare än så är det inte. Har Herren sänt dig, då talar du Guds ord. Det är inte ett dugg märkligt. Har Herren givit dig ett nytt språk, då talar du det. Det är bara naturligt. Harpospel och pukor.

Har du mött Jesus? Har han gjort för dig vad inte någon människa har kunnat göra för dig? Har han gjort för dig vad du inte har kunnat göra för dig själv? Har han lyft dig upp ur dyn? Har du fått uppstå till nytt liv tillsammans med honom? Då vill du lovsjunga honom. Då vill du prisa hans namn. Då vill du in i högtidståget. Då känner du att det är där du hör hemma.

I HÖGTIDSTÅGET är det ljuvligt, där är det gott, där är det härligt, där är det saligt, där är det välsignat, där är det ljus, där är det heligt, där är det gudomligt. Det är ingen begravningsprocession. Nej, det är min Guds, min konungs tåg. Nej, vi skall inte skämmas för vårt högtidståg, trots att många kallar det ett cirkussällskap, tattarfölje eller halleluja-jippo. Vissa har inte annat än elakt förtal, spydig kritik och oandligt struntprat att komma med.

Angreppen på oss kan vi ta med ro, men vi får inte upphöra att uppröras över det som sker i den kristenhet som alltmör börjar att distansera sig från högtidståget. Det är ett fasansfullt, mardrömslikt och diaboliskt scenario som

-Är man frälst så är det naturligt att respektera allt som Gud har skapat, säger Hasse, här tillsammans med labradoren Buster.

väntar de kyrkor, församlingar och samfund som menar sig predika det glada budskapet, men som inte tillåter glädjeyttringar. Det börjar med att man bagatelliserar, bortförklarar och förtiger pingstens under och slutar med att man tabubelägger, bannlyser och brännmärker alla andens manifestationer som inte anses vara tillräckligt civiliserade. Scenariot är: "...du har det namnet om dig, att du lever, men..."

Är högtidståget inte riktigt rumsrent? Har högtidståget glömt bort att ansöka om demonstrationstillstånd?

DET FINNS FLER exempel; det nytestamentliga troendemötet som praktiserade det kollektiva prästerskapet har på de flesta håll redan ersatts med det kärlekslösa pedanteriets välregisserade gudstjänst, naturligtvis med klara formalistiska, klerikala och hierarkiska förtecken. Gudstjänstlivet – för något församlingsliv i biblisk mening har ju aldrig funnits – har blivit statiskt, programenligt, harmlöst, intetsägende och samhällstillvänt. De självklara bibliska sanningarna tonas ner för att inte äventyra mobiliseringen av menigheten.

På samma sätt som den nyfrälste sätter sig till motväm när någon försöker att ta ifrån honom det han har, så vill inte heller den högtidsfirande pingstförsamlingen att någon försöker att ta ifrån den det den har. Men den måste vara på sin vakt. De kyrkliga och rent katolska krafterna finns mycket närmare än vad vi i allmänhet föreställer oss.

Finns de på andra sidan jordklotet? Om det vore så väl. Finns de på andra sidan Östersjön? Mycket närmare än så. Finns de på andra håll i Sverige?

Finns de på andra håll i Stockholm? Finns de rent av precis utanför stugknuten? Det är värre än så. De finns i vår egen möteslokal varje gång vi församlas där – för de finns inom oss själva.

Vi får vara väldigt vaksamma och rannsaka oss själva. Avstår vi från att leda församlingen i bön för att vi menar att det finns en skara bröder och systor som klarar det mycket bättre än vi? Är det självklart för oss att det alltid är samma bröder och systrar som skall sjunga och spela, vittna och förkunna? Hur reagerar vi när en nyfrälst broder eller syster kommer in i en underbar hänryckning? Rynkar vi på pannan och säger om och men eller höjer vi vår blick och säger tack och lov? Vad ser vi? Ser vi den störande mötesdeltagaren eller det nyfödda barnet?

Är det ordningsvakten eller bammorskan inom oss som träder fram? Endast i mycket sällsynta undantagsfall är ordningsvakter och spädbarn en lyckad kombination.

VAD GÖR VI när anden faller eller när ett ord träffar ett syskon rätt i hjärtat och det tänds en eld som bara fortsätter att flamma? Är det jordelivets brandsoldat eller himmelrikets pyroman inom oss som gör sig gällande? Det säger ju sig självt att en brandsoldat inte kan stå på god fot med en man som har kommit för att tända en eld, och som till och med önskar att den redan brann!

Det spelar ingen roll om vi kallar oss katoliker, evangeliska, pingstvännen

eller maranatavännen, det är i sådana ögonblick som vi själva känner om vi är Jesu vänner.

Faktum är att om vi accepterar en lägre andlig temperatur så dröjer det inte länge förrän vi sitter där med våra växelböner, ståtliga predikstolar och liturgiska färger och kläder. Vill vi fortsätta att vara med i högtidståget och fortsätta att avslöja och uppenbara ljumhetens, avfallets och villfarelsens slugt iscensatta religiösa teater, då måste vi umgås nära med vår herre och uppdragsgivare, och skall vi kunna göra det, då måste vi vara brinnande i anden.

VARJE GÅNG ett tillfälle att upphöja Jesus går förlorat, så är det ett nederlag. Högtidståget känner inte till sådana nederlag. Där finns ingen ängslan, inget vankelmod och ingen försagdhhet.

Är du en högtidsfirande kristen? Högtidsfirande kristna går inte till mötena gnälliga, griniga, trumpna och hängiga, de går dit väl förberedda och uppriktigt förväntansfulla som det anstår andliga människor och Jesu präster. Öppnar eller stänger vi för nykomlingen som sitter bredvid oss och behöver möta Jesus? Kommer vi inte samman till förnyelse, frigörelse och helgelse, vad kommer vi då samman till? Samlas vi till möte och lämnar det likadana som när vi kom dit, vad har det då tjänat för syfte? Samlas vi för att det är möte eller är det möte för att vi samlas?

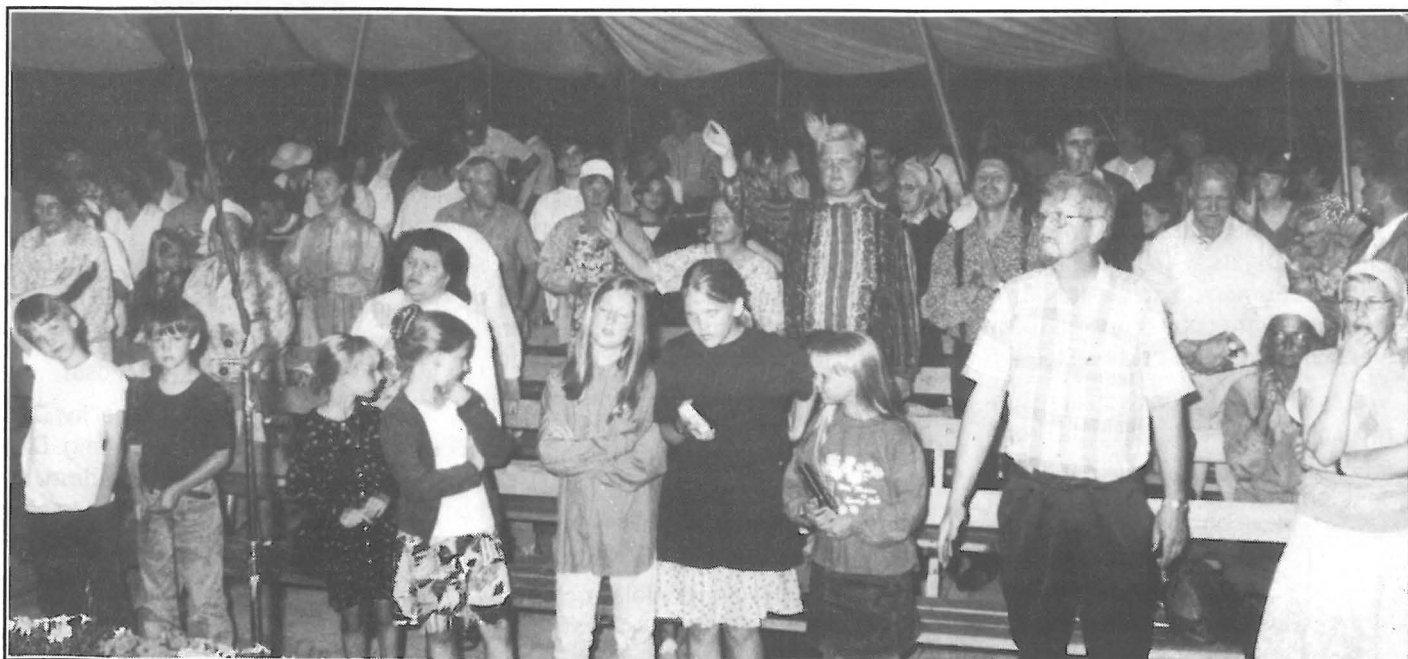
Vi vet att många mötte Jesus och blev underbart förvandlade, vi vet att minst lika många mötte honom, avfärdade honom och blev förhårdade, förvirrade och förargade. De kom aldrig med i högtidståget.

De som bevitnade det första pingstundret i Jerusalem och sade att de andeuppfyllda hade druckit sig druckna på sött vin förblev förmodligen i sin förstockelse. De moderna bespottarna är mer välarikulerade. De talar om masspsykos, suggestion, snapping... De talar om den primitiva vilde-religionens hämningslösa extas... Är det sådana dunkla, mänskliga krafter som är verksamma i högtidståget? Är det inte förlösningskraften, överflödslivet och det enfaldiga, menlösa barnets rättframma lovsång? Konformitet, pietet, religiositet och respektabilitet finns i alla fall inte där, det finns i kyrkorna; statskyrkorna, frikyrkorna, domkyrkorna, kyrkosamfundet.

I högtidståget finns den förtätade stämning och laddade väckelseatmosfär som vi behöver för vår andliga konstitutions skull.

I HÖGTIDSTÅGET gör det inte så mycket om ansichtsmusklema, kroppsspråket, gesterna och röstlägena kommer lite i oordning. Har Jesus frälst oss så har han ju frälst HELA vår varelse; tungan, rösten, stämbanden och mimiken också. I högtidståget gör man inte bort sig genom att bli ett nerslagsområde för gudomlig omsorg och kärlek.

Forts nästa sida

Är du en högtidsfirande kristen? Högtidsfirande kristna går inte till mötena gnälliga, griniga, trumpna och hängiga, de går dit väl förberedda och uppriktigt förväntansfulla som det anstår andliga människor och Jesu präster.

DEN HÖGTIDS...

Forts fr. föreg. sida

Den som för dem an, den yngste av dem alla, Benjamin, är förmodligen ett barn. Det är ingen Anderssonskans Kalle som har hittat på ett nytt busstreck för att förströ sig eller slå ihjäl tid. Högtidståget består inte av task-spelare, flamsmajor och rackarungar. Det är inget gatugång på väg till det stora slagsmålet vid Tegelbacken, ingen arbetarsammanslutning på väg till Norra Bantorget på första maj, ingen lobbygrupp på väg till Rosenbad eller Bryssel, och inte heller en populas i

"Är högtidståget inte riktigt rumsrent? Har högtidståget glömt bort att ansöka om demonstrations-tillstånd?"

full färd med att storma bastiljen - nej, det är Herrens nasirer, som Gud själv har utvalt och utrustat, på väg in i ljusa änglars andevärld.

De vet vilka de är. De vet på vem de tror. De vet vart de är på väg. Och de går, målmedvetet. De stirrar inte ner i helgedomens golv i oförlöst tystnad, de blickar upp mot himlen under jubel. Fröjden är av en sådan karaktär att det är lovsång till och med i lovsången.

I högtidståget finns inget lättsinne, men vansinne - heligt vansinne. Men för den sakens skull saknar de inte vishet, de är inte okunniga. Där finns mycken kunskap om himmelrikets hemligheter. Det är där den finns. Var skulle den annars finnas? De känner sedan barndomen de heliga skriftema och deras salighet understryker, framhäver och bekräftar den kunskapen.

Vad är det motståndarens representanter i olika skepnader vill åstadkomma? Vad är det dessa vördnadens, tystnadens och stillhetens apologeter är ute efter? Vi vet ju att den katolska andens främsta motto, valspråk och stridsrop är just: stillhet. Man behöver inte söka med ljus och lykta efter svaret. Det är naturligtvis att ta ifrån de på Herren Jesus troende deras frälsningsglädje, frälsningsvisshet och nya sång.

Utan detta står de sig ju slätt. De är avväpnade. Inte ens det betungande Kristuslidandet blir kvar. Det förutsätter nämligen det andra. Kvar skulle bara bli en alltmer avlägsen frälsningsupplevelse som motståndaren baktalat och nedvärderat så mycket att vi blir skamfyllda och generade när vi tänker på den. Vår räddning från synden skulle bli en andlig erfarenhet bland andra andliga erfarenheter, utan konturer och mening. Och naturligtvis helt utan efterföljelsens konsekvenser. Jesus skulle upphöra att vara vår vän, och bli en ikon.

Det är det motståndaren vill. Han vill ha trälar. Och trälar sjunger inte. De tigger. De bedövar sig med vad som helst som finns till hands. Och de skäms.

Motståndaren kommer inte alltid, inte ens ofta, nästan aldrig, med hästar och vagnar och spjut och krigsmän med förvridna anletsdrag. Han kommer med propåer, med förslag som i förstone kan verka rimliga, tilltalande och äga möjligheter. Det vet väl alla att det blänker, strålar, skimrar och glänser om motståndarens erbjudanden. Han är ju frestaren.

Vad skulle hända om vi antog ett eller flera av hans erbjudanden? Erbjudandet om god församlingsekonomi genom statliga bidrag? Erbjudandet om samhällsinflytande genom kyrko- och partipolitik? Erbjudandet om att få erkännande som mogna och seriösa kristna genom att delta i, till exempel, det ekumeniska samarbetet? Kanske skulle vi som en del andra göra indirekt avbön och bli religionens handelsresanden, livvakter, fotomodeller, PR-makare och talskrivare i mer eller mindre antikristlig tjänst.

MEN DETTA SKALL INTE BEHÖVA DRABBA EN ENDA KRISTEN EFTERSOM VI HAR FÅTT LÖFTE OM ATT ANDEN KOMMER VÅR SVAGHET TILL HJÄLP OM VI ÖPPNAR OSS FÖR DEN! Om vi öppnar oss för den genom att ropa, sucka, bedja, vädja, sjunga, gråta, skratta, dansa... Ja, men hur skulle det egentligen se ut om de kristna betedde sig på det sättet på sina möten? Vad skulle folk tänka? De skulle väl förstå att dessa människor hade något, eller åtminstone längtade efter att få något. Det skulle kanske bli genombrott, väckelse.

Det värdiga ceremonielet och den andaktsfulla tystnaden är livsfarliga fiender till Jesu församling eftersom detta appellerar till ett slags småborgerlig anständighetskänsla inom oss.

Vi vet att våra kristna liv mycket handlar om att finna en balans mellan att bära det betungande Kristuslidandet och att leva ut den översvallande frälsningsglädjen. Det ena får inte betonas på bekostnad av det andra. Men främst av allt vill Herren använda oss i själavinnandets tjänst.

Han vill inte att vi skall prestera lite fromma övningar då och då för att det skall verka som om vi hade en gudsfuktan, han vill bruka oss som redskap för att människor skall komma loss och komma igenom och komma rätt. Det sker inte genom religiositet, pietet eller välformulerat men intetsägende mässande från plattformen, det sker genom att den Helige Ande, som han har givit oss som en hjälp, får verka sitt verk i en miljö som välkomnar, och inte misstänkliggör, hans under. Den miljön är, har varit och kommer alltid att vara den gemenskap som utgörs av de på Herren Jesus troende.

Broder och syster, är det det kyrkliga pietetet vi vill ha? Är det stillhetens slaveri vi behöver? Är det de stumma läpparnas och de tomma blickarnas domkyrka vi ska sträva mot? Är det de rätta andliga hemmen för Guds rikes medborgare? Nej! Herre, ge dem som fortfarande tjänar dig modet att säga nej! Vi vill inte ha detta! Vi vill ha den kraft som är ifrån höjden, vi vill ha den

"I högtidståget finns den förtäta-de stämning och laddade väckelse-atmosfär som vi behöver för vår andliga konstitutions skull"

kunskap, tröst, uppbyggelse och förmaning som HELA Guds Ord förser oss med, vi vill ha den ledning och det liv som den Helige Ande ger oss!

Där du är, o Herre, där är det liv. Där du är, o Herre, där är det lovsång. Där du är, o Herre, där är det läkedom. Vi behöver mer av dig, Jesus, i vår församling, så att vårt högtidsfirande kan bli ännu mer innerligt, livaktigt och uppriktigt. Amen.

Broder och syster, skall vi fira? Fira vad då? Jo, högtid.

KRISTUS - och ingen annan

Veteranen Tage Nilsson med sin fiol.

TAGE NILSSON _____

**För den väntande brudesjäl
själ är hoppet levande.
Lägger jag mig i kväll så
väntar jag Jesus! Vaknar
jag i morgon så väntar jag
Jesus! Då är hans åter-
komst ännu närmare. Den
är närmare nu än när jag
steg upp i morse.**

På flera ställen i Guds ord står det om väntan. I 2 Korintierbrevet 11:2 står det: "...Och jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan..." Vi måste nog stryka under "ingen annan", särskilt i vår överreligiösa tid.

Vi vet alla vad trolovning är för något. Lova tro. Man har trolovat sig med någon. Mellan man och kvinna talar man om trolovning. De hör ihop, de väntar på bröllopet, det himmelska. Vad väntar du och jag på?

I vår materialistiska tid väntar alla på löneförhöjning. Den stora, jordiska tanken är ju att man måste få det bättre på alla områden. Och även om vi menar att vi är frälsta och har kommit ett stycke på väg, så är det väldigt lätt att fångas av de jordiska tankegångarna, så att de träder före de himmelska.

I Skriften står det att i de yttersta tiderna skola människorna ha ett sken av gudsfruktan, men inte vilja veta av dess kraft. Och i grundtexten står det: "...en form av gudsfruktan..."

Tänk vad mycket religiösa former det finns! I vår tid är det nästan naturligare att fråga en troende broder eller syster om de är med i den eller den kyrkan, än att fråga om de är trolovade med Kristus. Vi skulle ju faktiskt utav hjärtat fråga varandra när vi möts: "Är du trolovad med Kristus i dag?" Är du det? Det har väl inte skett någon brytning?

Vad väntar vi på medan vi vandrar här i trolovningstiden? Det är ju det som är Maranatas grundtanke. Man kasta ur sig hälsningen frid utan att ha någon frid. Man kan utropa maranata, utan

att vänta Jesus. Det är det som är det allvarliga.

Men för den väntande brudesjäl är hoppet levande. Lägger jag mig i kväll så väntar jag Jesus! Vaknar jag i morgon så väntar jag Jesus! Då är hans återkomst ännu närmare. Den är närmare nu än när jag steg upp i morse.

När maranata-elden, griper hjärtat, då väntar man natt och dag och dag och natt. Jämt väntar man. Alltid.

Men tidens ökenstormar och utsläppen från den undre världen vill dämpa, slå ner, förstöra och förgifta. Vi måste akta oss för det religiösa giftet.

Vad vi ser i tiden är ett jättelikt avfall från Guds ord. Men vi väntar Jesus mitt i avfallets tid. Den positiva och den negativa elektriciteten kolliderar. Och det blir en blix! Jag önskar att det blev ett riktigt blixtnedslag! Behöver vi det?

Det finns så oerhört många religiösa åskledare. Åskledare har man för att skydda sig mot blixtnedslag. I kyrkoma finns det många åskledare. De har alla möjliga former; korta och långa. Det finns till och med predikanter som går omkring med åskledare på huvudet. Och i hjärtat... För att leda bort det himmelska nedslaget. Du är väl inte rädd för det himmelska nedslaget? Låt det slå ner bara! Ju förr det slår ner och dödar det egna jaget, desto bättre.

Hur väl vore det inte om det egna jaget dog bort så att vi kunde säga: "Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig."

I den väntande brudesjäl lever

Kristus. Det kommer omgivningen att märka – det kommer att dofta Kristus och inte lukta kyrka. Det finns så mycket kyrkolukt; en massa konstiga parfym. Men det finns också en Kristusdoft, och det står ju att du skall vara vällyktande.

Han kommer snart! Det är inte bara ett uttryck, en bekännelse eller en fana som vi viftar med. Det är ett hjärta som väntar brudgummen!

Vi talar om väckelse. Det blir väckelse när Kristus lever i hjärtat. Och när den troende själen väntar Jesus, längtar efter honom.

Vad väntar du och jag på? Vissa har väntat länge och hunnit bli gamla. Men en gång kommer Jesus och vi skall ryckas upp, honom till mötes. Gamla och unga skall förvandlas, och kommer att se ut som Jesus.

Det blir glädje för den brudesjäl som väntar honom natt och dag mitt i avfallets mörker. Mitt i den antikristliga anstormningen kommer den himmelska anstormningen!

Låt oss som ett hjärta och en själ vänta på Herrens tillkommelse! Den människa som väntar blir inte överksam, ty hon laddas med den himmelska elektriciteten och blir livsfarlig för omgivningen.

Är du livsfarlig? Det finns många religiösa "mähän", men det finns också många Kristusbrev, många som lever nära Jesus och väntar honom. Vi väntar somrar och vi väntar konferenser, men det viktigaste är att vi väntar Jesus.

Liksom Guds förbund med Israel i Gamla testamentet framställs bildligt som ett äktenskap, så använder Nya testamentet samma bild om Jesus Kristus och den kristna församlingen. Skökan är motsatsen till Lammets brud, den heliga och trogna församlingen. Skökan står för ett religiöst-politiskt system, som förför och förföljer Guds folk.

På flera ställen hävdar Bibeln att en stor och mäktig motståndare till Jesus och Guds plan ska träda fram under den sista tiden. I Nya testamentet används flera namn på honom, bl.a. Antikrist. (Se MR 1 -98) Namnet betyder "mot Kristus" men har även betydelsen "istället för Kristus". Antikrist är både en motståndare till Jesus Kristus och en falsk Kristus. Han är "Kristusgestalten" de nyandliga väntar på.

Antikrist kommer att bli Satans vice-regent på jorden. I mycket skrämmande bilder skildras Antikrists verksamhet i Uppenbarelseboken 13 i Nya testamentet. Antikrist får makt av Draken (Djävulen) att föra krig mot Guds folk. Han kallas därför även Vilddjuret. Till Antikrists hjälp kommer ett andra vilddjur. Vilddjuret nummer 2 är den falske profeten, som har horn som ett lamm och talar som en drake. Den falske profeten representerar all avgudareligion, nyandlighet och ljum, avfällig kristendom. Man kan säga att den falske profeten är Antikrists ideolog och propagandaminister. Han kommer att göra demoniska under och tecken och försöker på det sättet bedra människorna, även de kristna. Den falske profeten ska låta eld falla ned från himlen och ge liv åt Antikrists bild. Det bör understrykas att han kommer att göra allt för att förvilla även de pånyttfödda kristna. Endast de kristna som är brinnande i anden och ger stort utrymme för den helige Ande i sina liv undgår att låta sig bedras av denna lögnens ande.

Skökan

DET STORA BABYLON

I Uppenbarelseboken 17 och 18 kan vi se att Antikrist kommer att ha också en annan medhjälpare vid sin sida. Det är en kvinna, som är "klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor". I handen har hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt. På hennes panna är skrivet ett namn, en hemlighet: det stora Babylon, modern till skökoma och skändligheterna på jorden. Det står också att kvinnan är berusad av de heligas blod, av Jesu vittens blod. Kvinnan beskrivs som en sköka, som har stort inflytande över jorden. Det är därför Antikrist börjar ha gemenskap med henne.

Ordet sköka användes ofta av profeterna i Gamla förbundet för att beskriva Israels otrohet mot Gud. Israels folks avgudadyrkan och förbindelse med hedendomen kallas i bildlik mening otukt och äktenskapsbrott. I Hesekiel 16 utopar profeten: "Du äktenskapsbryterska, som istället för den man du hade tog andra män till dig." Och i Jesaja 1:21 utbrister en annan profet om Jerusalem: "Hur har hon inte blivit en sköka, den trogna staden!" Israels folk fick veta att det var ett syndigt och skuldbelastat släkte, som hade övergett Herren och viktigt bort från honom. Folket hade blivit avfälligt och ljumt i sin kärlek till Gud. Det var otroget Herren.

Liksom Guds förbund med Israel framställs bildligt som ett äktenskap i Gamla testamentet, så använder Nya testamentet samma bild om Jesus Kristus och den kristna församlingen. I t.ex. 2 Korintierbrevet 11 skriver aposteln Paulus: "Jag har trolovat er med en enda man, för att föra fram en ren jungfru inför Kristus. Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus. Ty om någon kommer till er och predikar en annan Jesus än den vi har predikat, eller om ni tar emot en främman-

de ande eller ett främmande evangelium som ni tidigare inte tagit emot, då fördrar ni det bara alltför väl."

VÄRLDSKYRKAN

Den stora faran i det kristna livet är att våra sinnen och våra hjärtan kan fördärvas, om vi inte är andligt vakna. Om vi släpper in orenhet, synd och världslighet i våra liv, så sker detta. Då vänds vi bort från den uppriktiga och rena troheten mot Jesus. Och då har vi kommit in på avvägar och löper stor risk att bli skökokristna istället för brudesjälär.

Det är det här avfallet från Gud som skett med världskyrkan. Bibeltolkarna är i de flesta fall överrens om att moderkyrkan är den katolska kyrkan. Hon är "modern till skökorna". Den katolska kyrkan - där kristendom blandas med hedendom, avguderi och världslighet - är alltså förebilden för den kristna församling, där troheten mot Jesus, Guds Son, saknas. Men märk väl att det finns fler skökor.

Skökan är motsatsen till Lammets brud, den rena, heliga och trogna församlingen, där ingen otrohet och synd finns. Det är de rena, trogna och heliga brudesjälarna, som utgör den sanna kristna församlingen.

Vad står skökan för? Skökan är dels en stad, dels ett religiöst-politiskt system. Vilddjuret symboliserar ett rike, ett vilddjursrike. Skökan står för en stad, som kallas "det stora Babylon". Som jag tidigare påpekat fick en kvinna ofta stå som en symbol för en stad i Gamla testamentet. En stad som förde ett heligt och rent gudsliv liknades vid en jungfru, medan en moraliskt förfallen och avgudadyrkande stad kallades för sköka eller otrogen kvinna.

Det antyds i bibeltexten vilken stad skökan står för. Namnet Babylon kan inte direkt hänсыfta på den gamla staden vid Eufrat, eftersom det sägs att kvinnan tronar på sju berg. "De är också sju kungar", står det i Uppenbarelseboken 17:9. Kvinnan är alltså "den stora staden, som regerar över kung-

DIKAN

arna på jorden". Hennes onskas makt att förvilla och förföra blir en viktig faktor att räkna med i den sista tiden.

För dem som först fick läsa Uppenbarelsboken fanns det inga tvivel om vilken stad aposteln Johannes menade. Det var Rom, stan som är känd som de sju kullarnas stad. Den bild som författaren ger av "den stora staden" passade mycket väl in på det njutningslystna och syndiga Rom, där man tillbad sina hedniska gudar. Men ändå är det inte endast det gamla kejserliga Rom, som aposteln menar, utan beskrivningen gäller främst den sista tidens Babylon.

EN FÖRFÖRARMAKT

Varje rike har en huvudstad. Babylon står som huvudstad för Antikrists världsrike. Skökan är en andemakt, som lockar världens ledare till sig för att bygga upp ett religiöst-politiskt system. Så med Babylon menas inte endast en verklig stad, utan något mycket mer och större. Babylon står för ett religiöst, kommersiellt och politiskt system, som utövar inflytande och kontroll över hela jorden. Det är två ting som kommer att känneteckna Uppenbarelsbokens Babylon: FÖRFÖRELSE och FÖRFÖLJELSE.

Det sista tidens Babylon är alltså en förförarmakt. I Uppenbarelsboken uttrycks det med ett bildspråk: "Jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och dess invånare har blivit berusade av hennes otukts vin". (17:2) Och i 18:23 uttrycks ännu klarare vad det handlar om: "Dina köpmän var jordens stormän, ty genom din svartkonst blev alla folk vilseledda."

Svartkonst och trolldom betyder att ha förbindelse med onda andemakter. Så förförelserna under den sista tiden kommer att ske med hjälp av onda andefurstar och demoner och "med lögnens alla tecken och under och med all slags orättfärdighet". (" 2 Tess. 2:9) Det stora avfall från den sanna och äkta kristendomen som omnämns av apos-

teln i 1 Tim. 4 består i att kristna börjar hålla sig till villoandar och till onda andars läror. Det gäller för oss att vara vaksamma, så att vi inte halkar in på avvägar och sätter tro till lögnen.

Det är inte t.ex. muhammedanismen och new age-läror som är den stora faran för oss kristna, utan de falska profeterna inom kristenheten- och vår egen ljumhet. Lewi Pethrus skriver i sin bok "Jesus kommer" (1912) följande varnande ord till oss:

"Det värsta är dock icke, att de ogudaktiga visar ringaktning för Guds ord, utan att Guds folk icke älskar de heliga Skrifterna och den sanning, som är uppenbarad i denna bok. --- Om jag säger: 'Det står skrivet', svarar man: 'Ja, visserligen, men så tror icke den eller den, och därför tror icke heller vi så.'

Ett sådant tal vittnar om att dessa personer icke har kärlek till sanningen. Dessa människor, som kan jämkas med de heliga sanningarna, kommer att bli ett tacksamt verksamhetsfält för Antikrist. Han kommer, såsom Satan gjorde i lustgården, att läsa Bibeln för dem och kommer att förvränga Bibelns sanning och få den att betyda något helt annat, än Gud menat.

Vi bör vara på vår vakt, så att våra hjärtan ej må förberedas för Antikrists mission. Den som ger efter på en punkt kommer snart att göra det även på en annan. När man så börjar tvivla på en sanning, tvivlar man snart på en annan, och till sist får Satan en att tvivla på hela Bibeln."

De "skändligheter och smuts" som skökan har i sin fina glänsande guld bägare kan naturligtvis betyda moraliskt förfall på det fysiska området, men det är mer troligt att det handlar om religiös besmittelse. Det handlar om avfall från den sanna läran. På de flesta ställen i Bibeln, där otukt beskrivs bildligt, rör det sig om Guds folks otrohet mot Gud. Det gäller både Israel i Gamla förbundet och den kristna församlingen i Nya förbundet.

EN FÖRFÖLJARMAKT

Babylon är också en förföljarmakt. I Bibeln står det att de som bor på jorden blir berusade av skökans förförande vin. Men skökan själv är berusad av de heligas blod och av Jesu vittnens blod. Det är de Herrens vittnen, som lever i sanning, renhet och helighet som blir förföljda och dödade av den falska religionens anhängare.

Liksom det i historien finns förelöpare till Antikrist, så finns det förebilder till skökan. Den judiska drottningen Isebel, som hade flera hundra avgudspräster i sin tjänst och som lät mörda många av Herrens profeter, anses av

bibeltolkare som en förebild på skökan.

Drottning Isebel använde sig av kungens soldater för att döda Herrens sanna profeter. Skökans har till sitt förförande Antikrists hela maktapparat för att röja ur vägen den sista tidens heliga och andeuppfyllda vittnen.

Babylon utpekas som världshuvudstad. Under den antikristliga tiden kommer det att vara så att Rom, Bryssel eller någon annan stad - som det gamla hedniska Rom var en förebild på - blir ett centrum för Antikrists världsregim. Uppenbarelsbokens Babylon behöver inte vara nödvändigtvis vara vår tids Rom bara för att påven bor där, även om del kristna tror det. "Den stora staden" symboliserar och representerar ett religiöst-politiskt vilddjurssystem, som förför och vilseleder alla som bor på jorden. Och detta sataniska system, vars like jorden aldrig tidigare sett, kommer att förfölja och döda Jesu vittnen.

Den yttersta tidens Babylon samlar ihop all falsk religion och ljum, avfällig kristendom i ett enda system. Den ljumhet vi läser om i Uppenbarelsboken 2 och 3 har växt sig stark genom kyrkohistorien. Men det är först under den sista tiden som det totala antikristliga avfallet kommer att visa sig. Så vi bör vara på vår vakt!

Ett annorl

TEXT OCH FOTO: STINA FRIDOLFSSON

Pilgrimsfolket har sitt nya missionscenter mitt i den väletablerade kyrkligheten - utan kyrktorn, funktionärer, altaren eller ljusbärare.

-Vårt enda existensberättigande som församling är att evangelisera, så att Guds rike kan ta form!

För sex år sedan hade jag förmånen att göra ett reportage från det nya missionscenter som Pilgrimsfolket rustade mitt i Oslo. Det var ett inspirerat slit med målning, snickrande, slipande, spacklande och tapetserande. Hela församlingen var engagerad.

Missionsstationen på Hausmannsgaten, med frälsningsvägledande bibelord målade på väggarna mot de starkt trafikerade gatorna har varit en oas för många trötta evighetsvandrare. Bibelstudier och väckelsemöten, samt ett antikvariat med andlig litteratur har dragit många dit.

Pilgrimsfolket hade under många år försörjt sig på att åka runt och sälja

"spekepölse" på marknader och torg i hela Norge. Det var värdefullt och inspirerande att komma i kontakt med mycket folk, och många tidningar, traktater och kassetter har letat sig ut i bygderna genom detta arbete av kombinerad försörjning och mission.

Med tiden blev det många konkurrenter som sålde korv. Dessutom tärde det på krafterna att ständigt åka mil efter mil på marknader, så Pilgrimsfolket började se sig om efter andra förvärvsmöjligheter.

Under sista året hade Pilgrimsfolket börjat ta städjobb, och lärde sig så från grunden hur man sköter olika typer av städning. Målsättningen var att öppna

egen städfirma, men marknaden var väldigt mättad med städbolag, så det verkade svårt att komma igång.

Uppsägningen

Så kom dräpslaget efter nyåret 1997. Församlingen blev uppsagd. Huset skulle rivas. I en liten passus längst ned i kontraktet stod att om huset skulle rivas, bröts kontraktet. En sådan möjlighet hade inte förespeglats hyresgästerna. Den lilla Pilgrims-församlingen blev helt chockad.

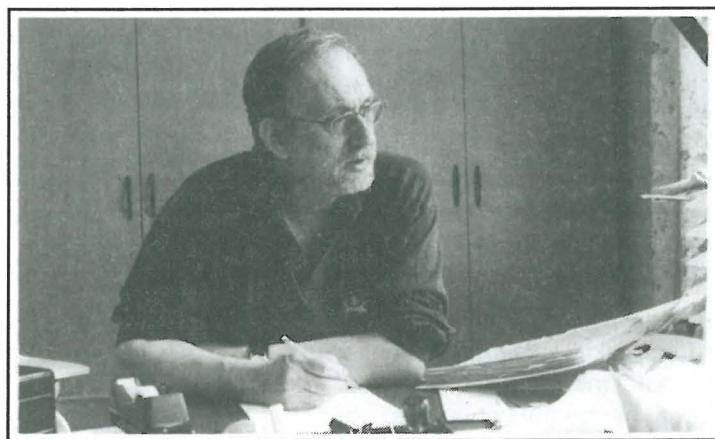
-Vi trodde inte det var sant. Som vi slitit och gjort i ordning ... Rachel minns sig den svåra tiden.

-Vi satt först bara och tittade på varandra, utan att kunna göra någonting, beskriver Michael.

-Församlingen förlorade en miljon kronor, och då har vi inte räknat de tusentals arbetstimmar vi lagt ned för att göra huset i ordning, konstaterar Jan Egil krasst. Ingen bitterhet eller grämel-

Rachel Hafsaahl vid antikvariatet Pilgrimens skyltfönster.

Ovan: Församlingsföreståndaren och företagsledaren lägger upp morgondagens schema.

De äldre trojänarna i församlingen, alltid med på barrikaderna: Rachel Antonsen, Reidar och Finn Kjærstrud.

Nedan: Lill, mor och lärare i hemundervisningen, hinner även baka matbröd!

Grannen och brodern Bjørn Johannesen vid dörren till sitt skomakeri.

Ellen Almsbakken försummar aldrig ett tillfälle till evangelisation!

unda folk

se, bara konstaterande. Så var det.

-Vi hade också satt oss i skuld hos en hel del firmor...

Pilgrimsfolket skulle med några månaders varsel lämna huset. Och husägaren hade inga förpliktelser att ordna ersättningslokaler, eftersom huset skulle rivas.

Här skulle man kunna berätta mycket om hur syskonen kämpade sig ur vanmakten och började söka efter en ny plats att verka från.

-Vi tittade på många ställen, men det var svårt hitta något som passade våra behov. Antingen var det för litet, för dyrt eller besvärligt läge, berättar Rachel.

Så hittade de ett alternativ i fastigheten på Fredensborgveien 24, där kontorslokaler annonserades ut i flera våningar. Det är beläget bara några minuters promenadväg från deras missionscenter på Hausmannsgaten 21. Men här är mycket renare, lugnare och dygnet-runt-bevakning av en väktare. Området har rent av betecknats som

en "grön lunga" mitt i Oslo!

Fastigheten var ursprungligen ett bryggeri, som byggdes 1845. Under 1920-talet övergick det till att bli en korvfabrik. På sjuttioalet köptes det upp av en fastighetsägare som renoverade upp den anrika fastigheten för många miljoner kronor. Han lade sig i vinn om att framhäva den ursprungliga byggstilen, med valv, fönsterbågar och gamla, fina bjälkar som bärande pelare i de stora salarna. Huset är kulturmärkt.

Ett gudsingripande

Stället verkade fint, helt idealiskt, men alldeles för dyrt. Men så fick Jan Egil en ingivelse, och frågade fastighetsägaren om de möjligen behövde städhjälp i sina många fastigheter. Mannen blev ganska förundrad, och förklarade att man alldeles i dagarna sagt upp den städfirma man anlitat dithills, eftersom den gjorde ett så dåligt jobb.

Efter en del förhandlingar skrevs ett

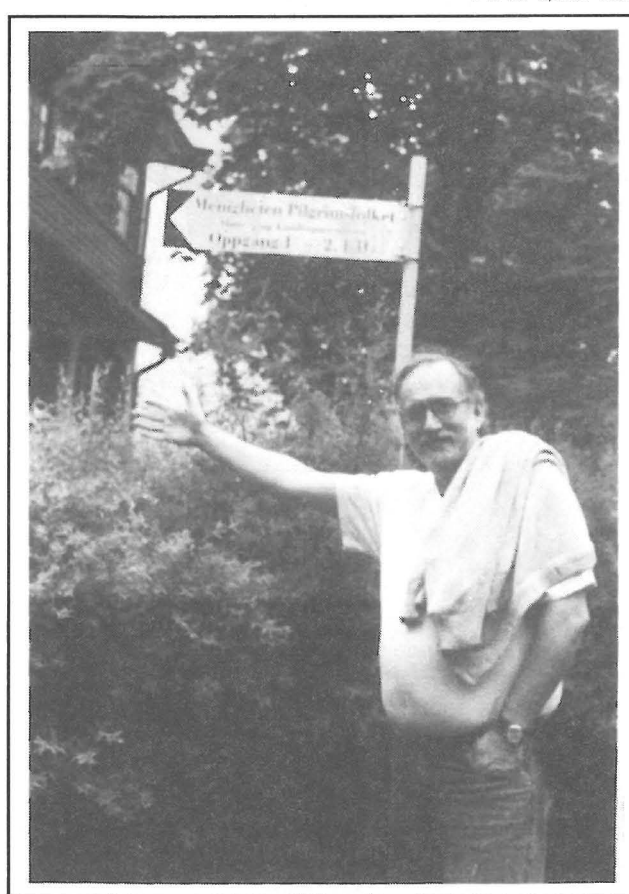
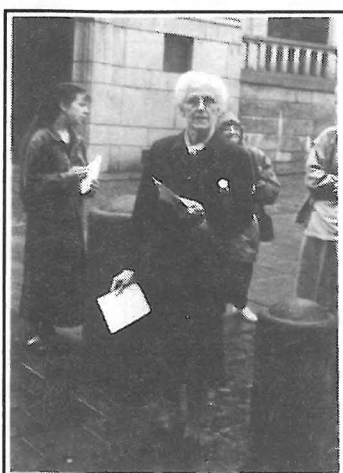
märkligt hyresavtal, som baserades på att husägaren förband sig att hålla Pilgrimsfolket med så mycket städjobb så att de skulle klara av att betala hyran. För övrigt åtog sig hyresvärden att svara för godkända fläktsystem och att möteslokalen byggdes så att den godkändes av brandinspektionen.

Detta kontrakt var ingenting mindre än ett gudsingripande. Församlingen fick inte bara ett bra kontrakt på fina lokaler, men också arbete, som gjorde det möjligt för dem att etablera städföretaget Pilgrimstjänst och betala av alla skulder!

Juni 1997 kunde så Pilgrimsfolket flytta till sitt nya center i Fredensborg, fem hundra meter och en hel värld ifrån den bråkiga och smutsiga Hausmannsgaten.

Pilgrimsfolket upplevde detta som ett stort Guds under. Och då kändes det inte lika tungt längre, att man med mycket kort tidsmarginal var tvungna utrymma Hausmannsgatan och under

Forts. nästa sida

Jan Egil välkomnar vid skylden "Menigheten Pilgrimsfolket".

Forts. från föreg. sida

en lång tid fick bo i trånga logement medan de nya lokalerna ställdes i ordning, enligt vad som utlovats i kontraktet.

-Det blev en helt ny epok, förklarar Karin.

Pilgrimstjänst städfirma är nu väl etablerad, och ryktet om de välskötta jobben sprider sig.

-Nu får vi till och med säga från oss jobb, förklarar Jan Egil.

-Vi har också lärt oss umgås med myndigheterna. På Hausmangatan hade de lurat på oss ett kontrakt som gjorde det omöjligt för oss att klara oss. Den här gången är det vi som har övertagat.

Ett kvarter fullt av kyrkor...

Församlingens nya missionscenter ligger omgivet av mäktiga kyrkobyggnader. Dels katolska kyrkan St Olof, med skola och bokhandel. Näst intill ligger Filadelfiakyrkan. Norska statskyrkan, samt engelska och svenska kyrkan ligger också i samma kvarter, liksom grekisk-ortodoxa kyrkan. Längre ner på gatan ligger Frälsningsarmén. Går man åt andra hållet, kommer man till Maran-Ata-templet.

Och nu har vi alltså Pilgrimsfolket mitt

i den väletablerade kyrkligheten - utan kyrktorn, funktionärer, altaren eller ljusbärare.

Jag frågade Jan Egil om hur han ser på församlingens existensberättigande i ett kvarter så fyllt av kyrkor.

Då började han tala om *hagios* - folket som är annorlunda

-Ändetidens levande församling kan benämnas med två typiska begrepp:

Ordet och *namnet*. Det nämns i sändebrevet till Filadelfia. Typiskt för den levande församlingen är att Ordet står i centrum och att förkunnelsen är Kristuscentrerad. Äger vi inte dessa kännetecken, så har vi inte livet.

Jag är mycket tacksam att i hela min tid som förkunnare fått betjäna en församling som ser bibelstudiet som veckans höjdpunkt.

Hagios är den beteckning som brukas mest om de kristna. I vår bibel är ordet översatt med "helig". Det talas om att Gud är helig och församlingen är helig. Antikrist för strid mot de heliga. *Hagios* betyder avskild, annorlunda. Ändetidens församling - Guds *hagios*.

Det som gör församlingen så annorlunda är just bibelstudiet. Överallt i vår tids kristenhet märker man hur bibelstudiet allt mera tonar bort.

Jan Egil återger vad en broder, som besökt onsdagkvällens bibelstudium berättat:

-Filadelfiaförsamlingen har blivit en medelklass med kulturella inslag. Man har inte längre bibelstudium. Man bygger på kultur och underhållning.

Församlingen måste vara *hagios* - annorlunda, avskild, enligt det mest använda uttrycket i bibeln om just församlingen. Vi ser detta hos Antipas, det trovärdiga vittnet. Namnet Antipas betyder egentligen *mot allt*. En människa som går emot strömmen.

Vi tror fortfarande att bibelordet är mat för församlingen, så vi behöver inte tona ner det. "Han sände sitt ord och botade dem", läser vi. Om det är något världen behöver, så är det helbräddagörelse. Inte så mycket fysiskt som andligt. Och då behövs mycket bibelstudium!

Bjørns skomakeri

Alldeles vid antikvariatet Pilgrimen, som har ett par fina skyltfönster ut mot gatan, ligger Bjørns skomakeri. Bjørn blev omedelbart nyfiken på sina nya grannar.

-Jag såg på ungdomarna att de hade en utstrålning, och kände omedelbart andlig gemenskap med Pilgrimsfolket, förklarar han när jag kommer in i hans hemtrevliga verkstad, som luktar gott av läder.

När Pilgrimsfolket invigde möteslokalen i påskas, var han där med sin fru och de två döttrarna som är 11 och 12 år gamla. Och sedan dess har familjen fortsatt komma på bibelstudier och möten.

Att Pilgrimsfolket har hemundervisning för barnen har gett familjen Johannesen en del att tänka på. De har alltid önskat få möjlighet att själva vaka mera över barnens skolmiljö, men har inte tidigare reflekterat över alternativet att själva undervisa dem.

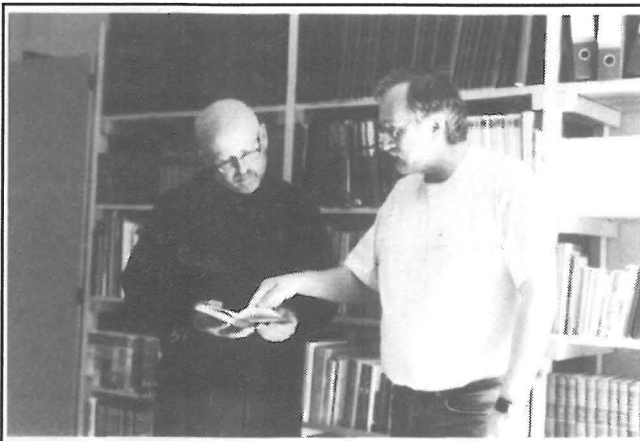
När Pilgrimsfolket planerade en demonstration utanför riksdagen i samband med att regeringspartiet tänkte genomdriva en lag att förbjuda hemundervisning, ville Bjørn äntligen vara med. Och tillsammans med Pilgrimsfolket stod han och skanderade med liv och lust:

-Barna er ikke statens egendom!

Och familjen Johannesen tackar Gud för sina nya grannar.

Forts sid 22

I Brandbu, sju mil norr om Oslo, har Pilgrimsfolket bott i femton år. Pilgrimsskolans hemundervisning är fortfarande förlagd där, i mycket ändamålsenliga lokaler. Bjørn är för första gången på besök, och tittar intresserat i böcker Jan Egil visar som förs över vad varje elev får studera.

Miljön är läkande och vacker. Här ägnas en dag tillsammans med gästande trossyskon åt att bestiga Sölvberget i Brandbu.

Utsikten är väl värd besväret!

Foto: Einar Lindroos

Är barnen statens egendom?

Nej, protesterar Pilgrimsfolket!

Pilgrimsfolket i Norge har bedrivit hemundervisning i snart tjugo år. Varje år har man begärt att skolmyndigheten i kommunen skulle göra kunskapsprov på barnen, och det har alltid utfallit till belåtenhet.

Och i lagstiftningen har betoning lagts på undervisningsplikt. Grunnskoleloven från 1969 tar hänsyn till föräldrarätten, och förklarar att plikten att gå i grundskola gäller om barnen inte på annat sätt får motsvarande undervisning.

Nu hade regeringspartiet beslutat att driva genom en ny skollag. En mycket detaljerad utredning, den mest omfattande som någonsin presenterats i norsk riksdag, bestämde utförligt vad undervisningen skulle innehålla, från första skolåret till det tionde. (I Norge börjar obligatorisk undervisning redan vid sex års ålder.)

Och något alternativ till den offentliga undervisningen fanns det inte utrymme för.

Då skrev Jan Egil ett brev till alla Stortingsledamöter, och påminde om de konventioner om mänskliga fri- och rättigheter, som Norge ratificerat. Där slås fast föräldramas rätt att välja undervisning för sina barn utifrån sin religiösa övertygelse. Och påminde om att barnen verkligen inte är statens egendom.

Detta brev överlämnades dagen innan saken skulle behandlas i Stortinget. Och då lagförslaget behandlades, stod en skara från Pilgrimsfolket utanför på Lejonbacken med plakat och delade ut kopior av brevet som gått till riksdagsmännen:

JA till undervisningsplikt, NEJ till statlig skoldiktatur!

Så lød den utmanande rubriken. På fotot ovan syns skyltarnas slagord som i rungande talkör skanderades in genom väggarna till folkförsamlingen

Riksdagsmännen tittade i fönstren, och i debatten fördes tydligt fram argument, som Pilgrimsfolkets föreståndare skrivit i brevet till de folkvalda representanterna.

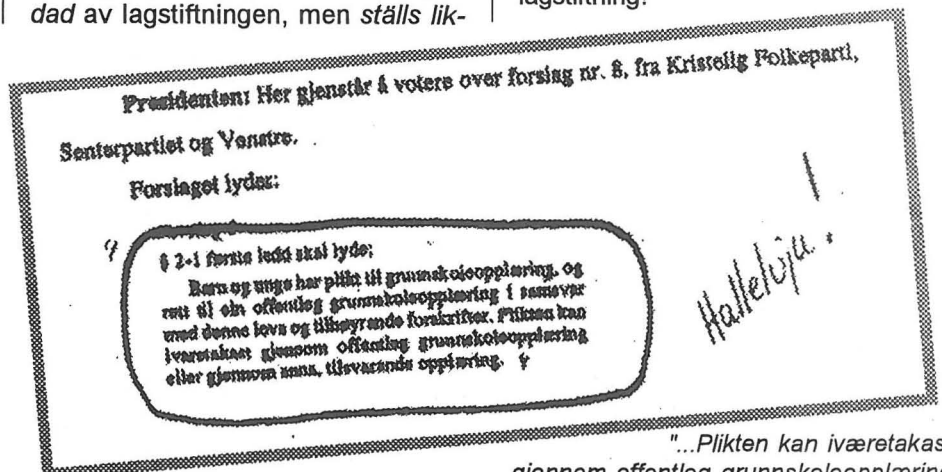
Pilgrimsfolket utanför Stortinget med plakat och slagord. Kampen gäller hemundervisningen i protest mot statligt intrång i familjerätten

Glädjefax från Oslo!

Debatten pågick hela dagen, och MR:s reporter var tvungen åka hem till Stockholm innan beslut fattades. Men dagen därpå kom ett glädjefax från Oslo. Det förslag som slutligen röstades igenom hade formulerats om. I den nya lydelsen är hemundervisningen ännu tydligare än förr inte bara skyddad av lagstiftningen, men ställs lik-

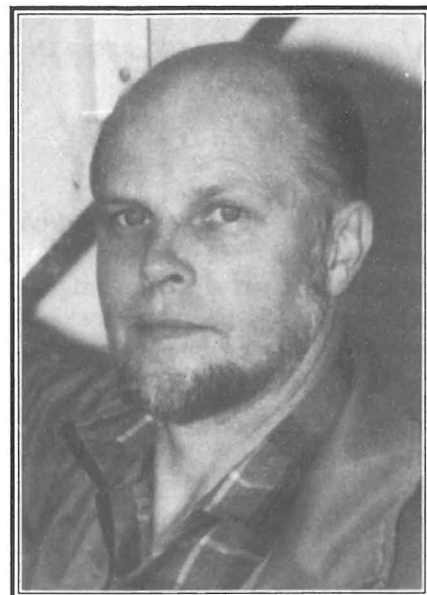
värdig offentlig undervisning! Bredvid den nya lagtexten, som våra överlyckliga syskon ringat in med en kraftig tuschpenna, spretade ett glatt "Halleluja!"

Vilken seger! Än kan en liten grupp som tror på Gud påverka en nations lagstiftning!

"...Plikten kan iværsettes gjennom offentlig grunnskoleopplæring eller gjennom annen, tilsvarende opplæring."

Jesus kommer - maran ata!

SVEN SHIMON _____

Vi har i Bibeln många säkra tidstecken för Jesu ankomst. Alla ser dem inte, eller bryr sig. Alla har inte nåden eller ambitionen att vara med i uppenbarelsen och förstlingsskörden som står redo för ett plötsligt uppryckande och mötet med Herren Jesus.

Den stora skörden blir kvarlämnad till hans återkomst och den varken kan eller är redo för ett plötsligt uppryckande. Det finns ett mycket intressant uttryck hos Paulus, som låter oss skymta en nyansering inför Herrens uppenbarelse när han skriver:

-Ty skapelsen väntar ivrigt på att Guds barn skall uppenbaras.
Rom. 8:19.

Låt oss se och begrunda att Herren Jesus var en tid i uppenbarelsens närvaro bland sina lärjungar.

Bibeln visar oss hur Herren Jesus Kristus vid sin uppståndelse vistades bland sina lärjungar under en tid av uppenbarelse innan hans himmelfärd inträffade:

-Han visade sig för dem efter sitt lidande och gav dem många bevis på att han levde, då han under fyrtio dagar lät sig ses av dem och talade med dem om Guds rike. Apg. 1:3.

När Bibeln beskriver den här perioden och på vilket sätt Herren Jesus då besökte sina lärjungar använder den or-

den uppenbara. Alla lärjungar ville följa Jesus Kristus när han skulle lida, dö och uppstå, men Jesus sade till dem:

-Dit jag går kan du inte följa mig nu, men längre fram skall du följa mig.
Joh. 13:36.

Ingen av lärjungarna kunde då följa Jesus till den här uppenbarelsen i liv.

Det var ingen vrånghet från Jesus som gjorde att han svarade dem på det sättet. Nej, anledningen var att lärjungarna saknade då grundförutsättning för att följa Jesus Kristus till dödsriket och återvända därifrån i detta stadium av återlösningen. De saknade då såväl barnaskapets ande som den helige Andes inneboende i sina kroppar och synden var inte försonad. Lammet var inte offrat.

Vad Jesus sade dem med andra ord var att längre fram i tiden skulle det bli möjligt för dem att följa honom också från döden och dödsriket till en period av uppenbarelse innan hans återkomst; och skapelsen väntar ivrigt på att Guds barn skall uppenbaras.

Den här perioden av "Herrens uppenbarelse" blev inte sedd av några andra än lärjungarna. Bibeln har inget preciserat antal av de människor som fick se Herren i uppenbarelsen. Sammantaget måste det vara mindre än tusen människor. Bibeln säger också att Jesus ska komma igen på samma sätt som när han lämnade sina lärjungar på Oljeberget och fortfarande måste det då gälla hans osynliga uppenbarelse, eftersom bara ett mindre antal människor såg den här himmelfärden, men borde i annat fall ha betraktats av hela Jerusalem.

Vårt advent

Bibeln berättar alltså om en ankomst i uppenbarelsen osynligt för världen, och som blir vårt egentliga advent, och om den återkomsten när allas ögon ska se Honom. Det synliga Gudsriket föregås av en tid när Guds barn uppenbaras och sker innan han upprättar riket åt Israel.

De flesta av dem som tror på Jesus Kristus kan av samma personliga an-

ledning som den förra inte följa honom till den här perioden av uppenbarelse. De flesta saknar grundförutsättning och har därför, liksom Israel, blivit förstockade.

Bibeln berättar att inför det levande Ordets ankomst, när han kom förra gången som människosonen och kvinnans säd, så var Israels barn blinda och döva och utan möjlighet att förstå vem han var som kom till dem. Jesaja var profeten som på uppdrag av Herren århundraden i förväg fick gå till Israel med detta självbedrägeri. Vi citerar hans uppdrag:

-Förstocka detta folks hjärta och tillslut dess öron, och förblinda dess ögon, så att det icke kan se med sina ögon eller höra med sina öron eller förstå med sitt hjärta och omvända sig och bli va helat. Jes. 6:10

Undermeningen med Jesajas uppdrag var alltså att Israels barn skulle mana sig själva att förneka Messias därför att de brutit mot Davids förbund. De skulle inte både kunna bryta förbundet och ha fördelarna kvar. Jesaja utförde sitt uppdrag mycket väl, så väl att Jesus Kristus grät över Jerusalems förstockelse.

Förstockelsen var trots allt enligt Guds vilja, notera det. En liknande förhärdelse har drabbat vårt kyrkfolk.

Precis som förra gången är det förbundets helige Ande som är svårigheten. Vi ser hur mängder av kyrkfolk har kommit till tro på Jesus Kristus och många är födda på nytt, men däremellan går en gräns till dem som lever ledade av Anden. Kyrkfolket är förstockat och Gud har förmörkat deras ögon, öron och förstånd.

-Ty Gud har gjort alla till fångar under olydnaden för att sedan förbarma sig över alla. Rom. 11:32

Arvslagen

Kyrkfolket kommer vid nästa ankomst precis som huvudparten av Israel en gång att gå miste om den dubbla välsignelsen, förstfödsrätten eller förstlings-skörden sagt med andra aspekter, men likväl äger de en enkel arvslott av Anden enligt arvslagen.

Det här är verkligen rättvist och vi får

som Jesus gråta över dem men kan absolut inte ändra på Guds beslut. Israel kände inte igen den första Hjälparen och kyrkfolket känner inte den andra Hjälparen:

-Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er. Joh. 14:16

Israels barn väntade och ville ha en krigarkung som David, varför de ropade ut sin indignation när han kom som den ödmjuka och kärleksfulla människosonen, Davids son, kvinnans Son, Ordet som var Gud och blev människa vid ankomsten i köttet. De var förstockade självbedragare och kände inte igen honom.

Kyrkfolket i ett annat avseende ville inte ha den Hjälpare Jesus Kristus insatte i sitt ställe, utan de "hittade på" den självbedrägliga synden att insätta en vikarie i stället för Guds son. Den här vikarien heter hos den första och största sekten "Påven", och samma påhittade ämbete återfinns överallt inom varje etablerad kyrka fast han där har annat namn. Suppleantens roll finns i varje etablerat kyrkosystem, oavsett vad han kallas till namnet.

Ärkesynden

Israel har alltid utvalt en eller annan Messias och det har alltid och kommer alltid att bli fel så ofta de upprepar den ärkesynden, därför att Messias är Herren Jesus Kristus och kan aldrig väljas utan bara accepteras. Precis på samma sätt utväljer alltid kyrkfolket en eller annan vikarie för Guds son och det har alltid och kommer alltid att bli fel så ofta de upprepar den ärkesynden, därför att Hjälparen den helige Ande kan aldrig ersättas med en vikarie utan bara accepteras som den som redan är insatt.

Vi behöver inte gå till den stora skökan för att finna en Vicarius Filii Dei, utan vi kan finna motsvarande i vilket kyrkosystem som helst. Den här överbetonade herdefunktionen är den djupaste synden till att varje andeutgjutelse avstannat. Den helige Ande blir avsatt från sin stol till förmån för suppleanten, men Gud går utanför och börjar alltid om igen.

Världens alla nationer kan aldrig i längden hindra Israel att upprätta sitt land och det synliga Gudsriket. När de vaknar över sitt misstag återvänder Jesus Kristus och upprättar riket åt Israel. Världens alla kyrkor kan aldrig i längden, med parallell motsvarighet, hindra det utropade folket att upprätta församlingen. Tiden kommer när de heliga i tillräckligt stort antal gått ut från kyrkosystemen, eller, som Skriften säger:

-Förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess hedningarna i fullt antal har kommit in. Rom. 11:25.

Det här antalet av hedningarna är inte kyrkfolket som sådant, för då skulle den här skaran varit fulltalig för många århundraden sedan, utan det är vittnen, som inför Honom och världen bekant sig tillhöra en liten utstött skara som i praktiken underordnat sig den Hjälpare som Jesus Kristus insatte i sitt ställe när han lämnade oljeberget. Den här skaran är i förhållande till kristenheten, som underordnar sig "en vikarie", en mycket liten hjord och i Skriften benämnda:

-Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er riket. Luk. 12:32.

Israel kan inte vakna förrän "Guds barn uppenbaras", och detta kan inte ske förrän ett tillräckligt stort antal av de heliga "gått ut ur lägret" och underordnat sig den Hjälpare Jesus insatte. Mot all förmodan hos kyrkfolket blir förr eller senare den utropade skaran fulltalig. Den här lilla skaran är en förstlings-skörd och som inför den stora skörden är utkorad till:

-Ett konungadöme, till präster åt vår Gud, och de skall regera på jorden. Upp. 5:10.

Den här lilla hjorden ska plötsligt och utan förvarning uppenbaras. Skaran var från början tio jungfrur som gick ut för att möta brudgummen och bland dessa återstod till slut endast de fem förstlingarna:

-Ty alla som drivs av Guds Ande är Guds söner. Rom. 8:14.

Var förståndig! Hör vad Anden säger till Församlingen!

SOMMARKONF...

Forts från sid 5

utan refererar till ett nytestamentligt offerliv förefaller helt otänkbar. Naturligtvis har också en sådan konferens kostnader. Men det måste finnas en nytestamentlig förebild, som är så praktisk och verkningsfull att den förmår förse de församlade med daglig spis och ett viloläge.

Det fungerar underbart om vi inte jagar lyx och frosseri, om vi inte räknar med att disponera segelbåtar, ägna oss åt innebandy och andra av tidens nöjen och inne-lekar, utan söker oss till konferensen med den enda målsättningen att möta Guds folk, få höra Guds ord och bli orienterade om andliga realiteter.

Om vi kan praktisera denna urkristna princip, så sker hela tiden ett utbyte.

Den som kanske är fattig på ekonomiska resurser kan ha en andlig gåva att betjäna sina trossyskon med, och den som har det litet bättre ställt ekonomiskt, kan betjäna syskonen så att de får sina materiella behov tillgodosedda.

I realiteten innebär det att ingen har överflöd, men ingen heller lider brist. Och då är klasskillnaderna borta. De har utplånats, och i stället framträder syskongemenskapen med agape - kärleksmåltiden och den kärleksfulla omsorgen i en nytestamentlig utjämning.

Vi har talat om politiken, ekumeniken och subventionerna. Det finns ytterligare något jag vill nämna, det är ett nödrop: Hur kan man umgås vecka efter vecka, månad efter månad i främlingsland utan att längta hem?

Hur kan man leva på främmande territorier, i världen, i tiden, utan dragning till det eviga hemmet? I en tid så upp-

haussad av projekt- och kampanjhysterier, där rörelse förtränger själva gudslivet och skymmer det eviga hoppet.

Det som borde dominera gudstjänstlivet är ju budskapet om Jesu tillkom-melse. Sent och tidigt skulle det ropas ut, så att ingen får chansen att somna, men bevaras vaken.

I ett av de sista kapitlen i Bibeln ropas ut: "Se, jag kommer snart och jag har med mig min lön." Är jag en främling i tiden, så längtar jag hem. Men framför allt så längtar jag att få se konungen, att få möta honom och evigt vara hos honom.

Judama hälsade varandra på ett speciellt sätt i förskingringen. De påminde varandra ständigt om landet, fäderna och de heliga platserna.

"Nästa år i Jerusalem", var lösenordet och framtidsvisionen.

Vad förväntar vi oss av framtiden? Vad säger oss det levande hoppet?

ETT ANNORLUNDA...

Forts från sid 18

Tillbakablick

Under sjuttioalet var Pilgrimsfolket en period i Oslo. Man drev vandrarhem på Mariedalsveien. När det blev fråga om att förnya kontraktet ytterligare en fem-årsperiod där, tvekade gruppen. Man hade börjat med hemundervisning av barnen, och med flera småbarn och krävande satsning i kamp mot myndigheterna i en skolform som var en helt ny erfarenhet, valde de att satsa på att vårda den inre gemenskapen. Den lilla gruppen hittade en fastighet i Brandbu, dit man flyttade.

Där kunde man ta tid att bygga upp Pilgrimsskolan. Barnen fick gedigen fostran och utbildning. I övrigt hade man bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation med kassetter och tidningar. Men efter några år måste man

ompröva sina prioriteringar. Jan Egil berättade eftertänksam:

-Gemenskapen i sig får inte vara målet. Målet måste vara Guds rikes utbredning. Vi fick revidera vår syn. Vi hade fastnat, och glömt det mest väsentliga, som måste vara att gå ut på gator och torg och predika evangelium. Vi insåg att vi måste tillbaka till Oslo.

För oss blev det ett val mellan att skapa en perfekt gemenskap eller våga satsa utåt. Det går inte ha en församlingsgemenskap utan evangelisation - då blir församlingsgemenskapen som Döda Havet, som har tillflöde, men inget utflöde.

Jan Egil slår upp Bibeln och läser ur andra Konungabokens andra kapitel om problemen i Jeriko på Elisars tid.

-Stadens läge var gott. Det var alltså en ypperlig utgångspunkt, men vattnet var dåligt. Om det inte finns något sund utflöde, så blir det missfall i landet...

Och Jan Egil fortsätter på sitt älsk-

lingstema - församlingen:

-Hesekiel fick sin vision om himlen. Utifrån huset - som är vi, den levande Gudens församling - rinner vattnet utöver landet. Där stiger så den nya staden fram.

Vårt enda existensberättigande som församling är att evangelisera, så att Guds rike kan ta form.

Vi har nu arbetat mycket hårt under året som ligger bakom, för att betala alla skulder och göra de nödvändiga investeringarna i det här huset. Allt har vi betalt kontant, och nu börjar vi dra ner på takten och tar inte så många städjobb längre. Vi behöver ju inte mer än nödtorftigt uppehälle.

Vårt mål är nu att frigöra tid. Drömmen är att två av oss ständigt ska kunna vara ute på evangelisation. Antikvariatet tror jag kommer att bli en samlingspunkt. Många söker sig till oss för att få tag i andlig litteratur, och det öppnar möjlighet till samtal.

Maranataförsamlingen inbjuder till
Bibelskola på Bällsta 3 oktober till 1 november 1998

Bibelstudier • Väckelsemöten • Evangelisation

Temadagar om om Media, Mänskliga rättigheter, Mission, m m.

Mer information, tel 08-98 56 83

Foto: Mikael Eliasson

- Saxat ur Crossnet -

STINA FRIDOLFFSSON _____

Ska här göra ett försök ge en kortfattad bakgrund till den i media uppmärksammade "krisen" i Maranataförsamlingens hyressituation. Först ska betonas:

Om det vore så att vi inte kan eller saknar förmåga att fullgöra våra skyldigheter, kommer vi naturligtvis att frivilligt lämna huset. Vi är kristna människor, och är inte så fräcka att vi biter oss kvar om vi inte har rätt till det.

Men om Stockholms stad vill verkställa en avhysning baserad på orättfärdig grund, så att åtgärden uttrycker någon form av särbehandling och diskriminering, så att man ifrågasätter vår rätt, kränker våra intressen och berövar oss våra självklara medborgerliga rättigheter - det kommer vi inte att finna oss i.

Och nu till bakgrunden:

Den 16 februari 1988 beslutades i fastighetsnämnden att förhandla med Maranataförsamlingen om "annan lösning av församlingens lokalfråga än Bällstalundsskolan".

V. ordf *Carl-Erik Skårman* (m) samt led:a *Barbro Noreson* (m), *Samuel Strandberg* (fp) och *Bengt Bondeson* (fp) och tjug suppl *Gert Lienhart* (m) lät till protokollet anteckna att de ej deltagit i detta beslut samt gjorde följande särskilda uttalande:

"Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt.

Det hela blir än värre genom att beslutet kommer att stå kommunen mycket dyrt flerdubbelt mer än om fastighetsnämndens förslag hade godtagits.

Det får nu ankomma på de partier som genomdrivit fullmäktigebeslutet att ta ansvar för den fortsatta handläggningen."

Maranataförsamlingen hade kalkylerat med tomträttsavtal och förvärv av Bällstalundsskolan. Och beslut hade tagits i alla instanser, då plötsligt ett uttalande, som Arne Imsen gjort i Svenska Dagbladet om vikten att slå vakt om föräldrarätten när det gäller uppfostran och korrigering av barnen, skapade tumult i kommunfullmäktige.

Dåvarande fastighetsborgarrådet, Mats Hult förklarade i Dagens Nyheter:

-Vi kan inte hyra ut lokaler till sådana som uttalar sig positivt om barnaga... Med minsta möjliga kostnad för skattebetalarna, ska vi få bort dem från Bällstalundsskolan.

Den lokala socialdemokratiska föreningen arrangerade snabbt och påpassligt opinionsmöten med medverkan av socialdemokratiska borgarråd och nämndledamöter, för att på alla upptänkliga vis hitta lösningar att avhysa församlingen.

Det ankommer inte på kommunen att ta ställning till våra åsikter, vare sig i tros- eller uppfostringsfrågor. Kommu-

Forts sid 26

Den kristna
dagstidningen

DAGEN

Maranata vräks - hyresskuld orsaken
På grund av hyresskulder på 1,5 miljoner kronor till
Stockholms stad vräks Maranata i Bromma. Nu övervä-
ger församlingsledningen att JO-anmäla staden för
vräkingsbeslutet.

Stockholms stad vräker Maranata från skola i Bromma

Av Tor Carlid

Stockholms stads gat- och fas-
tighetsnämnd har beslutat att av-

1,1 miljoner kronor.

Räfseskulden har uppstått se-
dan församlingen tog lån för att

Rörelsen Maranata och dess

ledare sedan starten, pastor Ar-
ne Imsen, har under dess drygt

Klipp ur Dagen 27 maj 1998

Långt efter...

SOM BEKANT har tidningen Dagen en policy att inte skriva om Maranata eller Arne Imsen. Liksom inte heller ta in annonser av något slag som på minsta sätt, direkt eller indirekt kan kopplas till församlingen eller dess föreståndare. Före chefredaktören, Olof Djurfeldt, berättade i dagspress ute i landet varför:

-Från början, innan min tid på Dagen, handlade det om att man inte ville stödja en splittringsrörelse. Sedan dess har frågan omprövats, och idag är motivet att Imsen inte uppträtt, och uppträder, som en kristen ledare ska göra. Han håller inte måttet.

Och i brev till privatpersoner kunde han också uttala sig:

-Jag har inte förtroende för Imsen som en sann kristen, och upplever det budskap han för fram som främmande för sann andlighet. Jag vill inte medverka till att denna andliga förförelse sprids i svensk kristenhet.

NÅGON GÅNG DÅ OCH DÅ har Maranata trots detta figurerat i spalter och annonser. Det var fråga om att skandalisera. Och framtona en krympande, i det närmaste anarkistisk sekt.

Och idag är det dags igen:

MARANATA SKA VRÄKAS, får läsaren veta i introduktionsspalten på framsidan. Och inuti tidningen har Tor Carlid signerat en artikel, där man "citerar" både Maranataförsamlingen och Stockholms stad.

Som källa anges Lokaltidningen. En artikel som publicerades för över en vecka sedan. Lokaltidningens pressläggning är dessutom över en vecka... Helt passé!

Dagstidningen Dagen är **långt efter!!!**. Dessutom har man valt att citera det som passar syftet. Att Stockholms stads fastighetschef uttalat sig om det goda arbete som församlingen utför, och att man redan är inställda på förhandlingar att församlingen ska få förvärva huset, var tydligen onödigt att ta med.

Till sist: Är tidningen Dagen helt undantagen från de pressetiska kravet på källgranskning och att låta båda parter yttra sig om de fakta man för fram?

UNDER DIALOG MED MARANATA gav jag en kort bakgrund till vad som föranlett media att gå ut med rapport om att vi skulle vräkas. ("Hyresfarsen på Bällsta", 13/5)

Om jag förstår rätt, var det sonen till den som signerat Dagens skröna som ställde frågor **direkt till oss**. Föredömligt! Och som ytterligare klarläggande, publicerar jag här ett brev som Arne Imsen, som församlingens talesman skrivit till Fastighetschefen häromdagen:

Till Gat- och Fastighetskontoret
Fastighetschef Lars Callemo
Ang. Bällsta 1:26

"Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer - nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt."

(V ordf Carl-Erik Skårman (m) samt led:a Barbro Noreson (m), Samuel Strandberg (fp) och Bengt Bondeson (fp) och tjug suppl Gert Lienhart (m) i särskilt uttalande.)

Ovanstående uttalande gjordes i Stockholms kommunfullmäktige, enligt protokoll fört vid Stockholms fastighetsnämnds sammanträde den 16 februari 1988 i rubricerade ärende.

Denna "nya princip" utgör i realiteten upprinnelsen till de svårigheter Maranataförsamlingen hamnat i med avseende på hyresskulden. Byggnaden hade ju kunnat belånas om församlingen varit dess lagfarne ägare. Det ville emellertid våra motståndare i kommunfullmäktige förhindra. Så uttalades klart avsikten med avslaget vara.

Det är väl känt för fastighetskontorets handläggare att Maranataförsamlingen i skrivelse av den 18 december 1996 till hyresvärden framförde konkreta förslag om hur hela eftersläpet omgående skulle kunna totalt likvideras. Handläggaren bekräftar att skrivelsen med vårt förslag till lösning fortfarande, bortåt ett och ett halvt år senare, är obesvarad. Varför finns inte detta med i beslutsunderlaget?

Då det gäller handläggningstiden har vi dessutom anledning påtala att det tog närmare två år innan en förnyad förfrågan om att få förvärva fastigheten besvarades. I ett tredje fall av liknande helt oacceptabel fördröjning av handläggningen av ett bygglovsärende för Bällstaprojektet, riktade JO den 19 juni 1989, efter anmälan stark kritik mot förfarings sättet vid handläggningen av det aktuella bygglovsärendet.

Dessa tre fall av orimligt långa

Klipp ur Dagen 28 maj 1998

handläggningstider har givetvis skadat oss mycket.

Det torde också vara känt att under hyrestiden har Maranataförsamlingen i stadens fastighet investerat tio miljoner kronor och erlagt åtta miljoner i hyror och räntor. Till dessa kapitalinsatser skall läggas allt det ideella arbete som pågått och fortfarande ger stadens fastighet ett betydande mervärde.

Att under dessa förhållanden påstå att "församlingen har förhalat denna fråga och i viss mån velat undvika att ta i det besvärliga" samt därutöver påstå att "församlingen har ej visat betalningsvilja eller förmåga utan i huvudsak endast begärt att staden ska efterge en del av sina krav för att Maranataförsamlingen i framtiden skall kunna komma att betala sin skuld" är kvalificerade oförsämdheter, som tar var en ursäkt.

Maranataförsamlingen föreslår att förhandlingar om förvärv av fastigheten återupptas omgående och hoppas på hyresvärdens medverkan till en sådan lösning av samtliga problem.

Vi förutsätter att fastighetschefens utfästelse, att efter gjorda inbetalningar stoppa ärendena hos kronofogdemyndigheten och i tingsrätten, är infriad.

För Maranataförsamlingen i Stockholm
Finn Arne Imsen

enl. uppdrag

KÄLLGRANSKNING OCH PRESS-ETIK efterlyses! Om inte Dagen har råd med att betrakta oss som kristna trosyskon, så är vi trots allt svenska medborgare, med de fri- och rättigheter sådana fortfarande åtnjuter!

Omvärdering?

Dagen, 27/5:

Maranata vräks - hyresskuld orsaken

Dagen-reportern Tor Carlid gjorde re-writing från Lokaltidningen om vräkningshotet över Bällsta. Uppgifterna, som stuvades om och blev nyhet i den kristna dagstidningen, var passé och vinklade. Ingen källgranskning. Fadäs!

Dagen, 28/5:

Maranata får vara kvar i sina lokaler

Nästa dag med utbytt reporter. Korrekt och informativ nyhetsartikel av Urban Thoms. Maranata ska inte vräkas, tvärt om håller man på att förhandla om förvärv av Bällsta-fastigheten. Strongt trendbrott!

Tyckandet hotar tryckfriheten

Samma dags ledare, signerad Torbjörn Freij, var välskriven, angelägen och uppfordrande. Man hoppas - för tidningens egen skull - att episoden initierar en ny epok, garanterad av den nye ansvarige utgivaren. Hoppingivande!

Beklagligtvis kom ledaren tio år för sent. Den var emellertid så utmanande, att jag inte kan underlåta att spontant ställa följdfrågorna:

Bäste andreredaktörn, hur blir det med demokratin, religions-tros- och mötesfriheten om man hävdar: "Du får inte marknadsföra ditt företag i vår tidning, eftersom du är med i Maranata! Och: Ni får inte annonsera er religiösa verksamhet i vår tidning, därför att er ledare inte håller måttet!"

Pressetik är uppenbarligen ett svårt kapitel för den kristna dagstidningen, eftersom missbruk av mediamakten tydligt ständigt lurpassar.

Rensa ut alla bannlysningfasoner ur tidningens policy fortast möjligt! Vi är kristna!

HYRESFARSEN...

Forts fr. sid. 23

nalfullmäktiges behörighet är begränsad, och dess makt får definitivt inte utnyttjas för att inskränka någon genuin kristen grupps religionsfrihet, yttrandefrihet eller föräldrarätt.

Diskrimineringsbrottet blir synnerligen allvarligt, då det, som i det här fallet, hämningslöst utövas av ett samhällsorgan, som tillåter sig motivera ett avslag med rättskränkande och bestraffande effekter för de drabbade. Det är nämligen kvalificerat övergrepp att bestraffa oss för den kristna övertygelse vi inte dagtingar med, och som aldrig kan bli en lösning i ett regelrätt utpresningsförsök.

Den som vill få mera informationer om vad som hände i samband med de uppmärksammade turerna då Maranataförsamlingen nekades förvärv av Bällstalundsskolan, kan läsa under vår mapp "Apropå", där kapitlet "En skänk från ovan" ur Arne Imsens bok "Bannlyst Frihet" publiceras i sin helhet.

Det skrevs en hel 1988 om dramatiken omkring Bällstalundsskolan, men Crossnetläsare som inte var med då, eller möjligen varit hänvisade till tidningen Dagen för att få information, har naturligtvis inte kännedom om denna principiellt mycket angelägna kamp för religions- och yttrandefriheten.

Kortfattat kan vi konstatera att pga denna vägran att låta oss köpa huset, kom vi in i ett svårt läge. Utan möjligheter att få lån, eftersom vi inte hade lagfart, fick vi försöka generera pengar till ombyggnation.

Under svårt motstånd kämpade vi för att så snabbt som möjligt återskapa hotell Pilgrimshem, som vi byggt och skapat good-will för i mer än tio års tid i Stockholms City.

Myndigheterna till och med underlät att behandla vårt bygglovsärende i över två år. Efter en anmälan till JO, då byggnadsnämnden fick en mycket skarp reprimand från JO, fick vi äntligen vårt bygglov, och ställde iordning en hel del hotellrum.

Detta är bakgrunden till de likvida

problem församlingen dragits med under några år.

Betonas skall dock, att Maranataförsamlingen har investerat 10 miljoner i Stockholms Stads fastighet. Det investeringslån som staden gav på 6,7 miljoner, har betalats mer än väl, eftersom församlingen dessutom betalat mer än 8 miljoner i hyror och räntor sedan 1989!!!

I media har vår hyresskuld uppgivits till 1,6 miljoner kronor. Vi är inte ense med Stockholms stad om summan, eftersom vi har betydande motkrav på staden. För övrigt gjorde vi staden ett förslag på en affärstransaktion redan i slutet av 1996, som omedelbart skulle ha likviderat vår skuld. Inget svar kom, i stället gick man till kronofogden.

Efter det i pressen citerade, mycket tendentiösa och felaktiga tjänsteutlåtandet, där Fastighetskontoret inte alls beaktat församlingens krav och erbjudanden, har församlingen i förnyade kontakter med staden nu fått gehör för sina synpunkter.

Vi tror nu på en snar lösning på det snedvinklade problemet!

Hemundervisningen ökar!

På annan plats i tidningen berättas om hur Pilgrimsfolket i Oslo genom en beslutsam manifestation drev tillbaka ett lagförslag som hotade både familjerätten och religionsfriheten.

Dagen efter glädjebudet från Oslo, hade man i Aktuellt ett långt inslag om hemundervisning. Först ett litet reportage från en familj i Ångermanland, som har hemundervisning med barnen och kämpar för sin rätt att fortsätta. Anne Pedersen förklarade frimodigt att hon ville ge sina barn Guds Ord, och därför hade valt hemundervisning.

Sedan intervjuades Margó Ingvardsson, ordförande för Krisstödsutredningen, som genom intensivt mullvadsarbete försöker kartlägga sekter och ta reda på hur "sektbarn" mår. Hon uttryckte bekymmer över att skolmyndigheterna inte utövat tillräcklig kontroll över dem som har hemundervisning.

Hon deklarerade att hemundervisning ska tillåtas endast i undantagsfall och under noggrann kontroll. Och så ut-

tryckte hon farhågor att hemundervisningen kan bli lika populär i Sverige som i USA.

I dagarna rapporteras nämligen från USA att hemundervisningen ökar mycket kraftigt. I The Economist informerar man att det handlar om 15 % per år. Det innebär att omkring 1,2 miljoner elever undervisas i hemmen.

De hemundervisande föräldrarna har en organisation, HSLDA (Home School Legal Defence Association), som utför ett starkt lobbyarbete för deras rättigheter. På 70-talet var hemundervisning förbjuden i många delstater, men nu är den tillåten i hela USA.

Barn som varit föremål för hemundervisning presterar påtagligt bättre resultat än de som gått i offentliga skolor.

Med tanke på den kris som hela skolvärlden befinner sig i, borde nog Margó Ingvardsson vara mera försiktig i sin iver att stävja hemundervisningen. De svåra disciplinproblemen i skolorna är allmänt kända, och antalet lärare har på tio år

"Barn som varit föremål för hemundervisning presterar påtagligt bättre resultat än de som gått i offentliga skolor".

minskat med 3000, samtidigt som antalet elever ökat med 80 000 på samma period.

Helt säkert kommer också svenska föräldrar som undervisar sina barn i hemmet att få bruk av de argument som fördes fram i norska Stortinget av våra syskon. Frågan är bara om Sveriges riksdag såsom överhet vill värna om sanning och rätt, eller om vilddjursmakten så fått herraväldet att ingen lyhördhet längre finns för mänskliga fri- och rättigheter med avseende på föräldrarätt, religionsfrihet och yttrandefrihet.

ÖKENLIVETS...

Forts från sid 9

ter det att när Jesus hörde att Johannes döparen var avrättad, då drog han sig undan, ut i öknen.

Från och med den här tiden drog han sig ut i öknen i avskildhet för att de skulle vara allena. Det handlar om en avskildhet som går ända fram till den period då Jesus skall uppenbaras i härlighet. Det är den period som församlingen lever i. Ökentiden.

Han hade tjänat i offentligheten, men blivit förkastad. Nu drog han sig undan i avskildhet, och de som ville vara tillsammans med Jesus, fick gå med honom ut i ökenlivet.

För att om möjligt bli räddad och frälst, drager man ut i öknen. Från förkastelsens tid fram till uppenbarelsen är ökenlivet.

Öknen

Det heter i Höga Visans tredje kapitel, vers 6: "Vem är hon som kommer hit upp från öknen, såsom i stoder av rök, kringdoftad av myrra och rökelse och alla slags köpmannakryddor?" Vi ska inte här gå in på tolkningen av de olika uttrycken, men frågan ställs: Vem är hon som kommer upp ifrån öknen?

Var har hon varit? Hon har varit i öknen. I åttonde kapitlet, vers 5, läser vi: "Vem är hon som kommer hit upp från öknen, stödd på sin vän?" Och svaret kommer omedelbart. Det är bruden, Lammets hustru. Vad kommer hon ifrån? Hon kommer från öknen. Hon har upplevt förföljelsen från religionens makt, från politikens makt. De nära familjetraditionernas snärjande grepp.

Nu är hon utstött, i öknen. Det är den tid då Herren talar till sitt folk och folket får tala ut med sin Gud - i avskildhet inför Herren.

I Hosea bok kan vi läsa om detta samtal ute i öknen, när Herren drivit Gomer ut i öknen och säger: Jag vill gå med henne och tala vänligt till henne. Varför? Ty "jag vill göra Akors dal till en hoppets port."

-Därute i öken ska jag tala med dig, och därute i öknen i avskildhet vill jag fostra dig och befria dig från allt detta du byggt ditt liv på. Där ute i avskildheten i öknen får du uppleva Herrens härlighet.

Vi säger: Herre, hur ska vi klara oss

här i öknen? Herre, om du inte är undrens Gud för församlingen, då går vi under. Här är bara en öken. Vi har så litet. Inte ens om vi satsar allt vad vi äger och har, kan vi täcka behoven. Herre, vad ska vi göra? Men Jesus sa:

-Sänd inte bort människorna. Given i dem att äta!

Vad är det för något? Det är ökenlivet. Det är församlingslivet. Då man inte längre har något. Då man inte längre vet från den ena dagen till den andra mer än en sak: "Söken först efter Guds rike, så ska ni få allt det andra. Det är församlingsliv.

Vi vet inte vad vi ska ta oss till. Men Herren förde oss ut i öknen i avskildhet. Herre, vad ska vi nu göra? Ute i öknen får vi uppleva att Herren blir det han önskar vara för sitt folk: Undrens Gud.

Guds rike först

Gud vill inte vara en kompanjon. Han vill bli vår Herre och Gud. Han önskar uppenbara i församlingen att han är Under. Han förmår göra det ingen människa kan, nämligen gudsrikesliv, församlingsliv. Och för att fostra oss och leda oss in i sin härlighet måste han ta oss ut i avskildhet, där vi inte vet hur tillvaron ska lösas, men vi gör ett: Vi söker hans rike först, och så får vi uppleva att han ger vad vi behöver därefter.

Den som vill bli himmelrikets medborgare, måste gå dit Jesus är. Han är utanför. Han är utanför synagogan, utanför Herodes domäner. Han är ute i öknen. Och vi får gå ut till honom utanför lägret för att där bära hans smälek. Och där får vi vänta på den dag då han uppenbaras i härlighet.

Det finns en väg som är gudsrikets väg. Det är vägen in i avskildhet, tillsammans med Jesus i ökenlivet. Där har han kapat bort alla möjligheter, så när som på en: Att Gud är Gud. Men det är just därute i avskildheten han uppenbarar sin härlighet. Det är där han gör Akors dal till en hoppets port. Halleluja! Det är där han kan vända på situationen från att ha varit fömedrad till att vara upphöjd.

Det är därute i öknen han talar vänligt till oss. Och det är därutifrån öknen bruden en dag skall komma. Inte av egen kraft, stor och stöddig. Utan hon kommer stödd på sin vän. Hon förstår att utan hans hjälp kan hon inte gå ett enda steg. Men vem är hon som kom-

mer utifrån öknen, stödd på sin vän? Vad är det för rökstoder som omger henne, då allt annat gått under, och ligger som aska? Bruden kommer upp ifrån tidens avskildhet tillsammans med sin Frälsare för att gå härligheten till mötes.

Församlingsliv

Vad är församlingens liv? Det är ökenlivet. Vad är församlingens liv? Det är avskildheten. Vad är församlingens liv? Det är detta att vara beroende av hans under. "Söken först Guds rike - så skall du få". Förrän vi kan bedja om vårt dagliga bröd så har Herren lärt oss: "Tillkomme ditt rike, ske din vilja... Giv oss idag vårt dagliga bröd." Det finns en prioritering i Guds rike. Guds rike först - och sedan kommer allt det andra att tillfalla oss. Sök först honom och hans rike.

Livet i församlingen är en öken. Vägen dit är som det stormiga havet, där man sitter i sin lilla båt och undrar om man ska gå under. Mästaren har gått upp i berget för att bedja. Den lilla gruppen är överlämnad åt båten och vågorna.

Herren har sagt att vi ska över till andra stranden, och ibland undrar vi hur det ska gå. När vinden står oss emot och vågorna bryter mot båten undrar vi hur vi ska ta oss över.

Den enda möjligheten är just denna att han gått upp på berget för att bedja. Där är lösningen. Frälsaren gick upp genom alla himlar och satte sig på Faderns högra sida. Han beder för de sina. Dem som han bjudit och sagt: Här är kursen, och målet är givet! Drag ut och över. Nu sitter han däruppe och beder. Det är vårt hopp och vår räddning.

När det var som mörkast, mitt i natten, ljöd där ett anskri: "Se, brudgummen kommer!" halleluja! Ökenlivet för fostran och avskildhet. Förkastad, men tillsammans med Jesus. Den som ska ut med honom får gå ut till honom in i avskildhetens värld. Färden över är som båten på den stormiga sjön, men målet är givet. Vi ska få se Guds rike komma i härlighet.

Nu lever vi i tiden mellan förkastelsen och uppenbarelsen. Det är ökentiden. Det är tiden i båten på det upprörda havet. Men ett vet vi: Han ska uppenbaras en dag. Vi ska se honom och vi ska bli honom lika. Det är vårt hopp, församlingens hopp - att han kommer!

GUD DRABBADE...

Forts från sid 3

mig i hömet framför hunden, som också gått genom en operation. Han satt i en bur och tittade på mig. Så slog mig det komiska. Men det var inte bara komik, det började bubbla från mitt inre - Anden, alltså. Precis som när jag blev andedöpt. Då började det bubbla inom mig, och så kom tungotalet. Nu började det bubbla upp igen, och jag skrattade. Hunden började skälla, och jag skrattade. Hunden skällde ännu mer, och jag skrattade ännu mer. Det var ett otroligt liv!

Så kom min son in med håret på ända, och Eric kom in genom dörren. Adam sa: Titta! Först ligger hon och gråter i flera timmar - han hade varit och tittat på mig, men det visste inte jag om - och nu sitter hon där och gap-skrattar! Han trodde att jag hade blivit tokig.

Men Eric började också skratta, för han visste ju litet om vad som hände i kyrkan. Han försökte prata sans med oss, men jag bara skrattade åt honom också. Dammtrasan i handen, köket fullt av disk. Alla andra gick och lade sig, jag skrattade och diskade, gick och lade mig och skrattade. Det var min första rejäla upplevelse av väckelsen.

Sedan drabbade Gud mig genom den helige Ande varenda gång jag kom in i kyrkan. Till och med när jag gick in i affären blev jag tvungen rusa ut, för jag grät och skrattade. Ibland kunde jag knappt stå upp, Eric fick slänga mig över axeln ibland.

Här måste äntligen Eric förklara:

-Får jag inflika; det låter litet ytligt när man säger att man skrattar. Men det är djupare än så. Det är inget vanligt skratt. Det kommer inifrån och ut. Hela ansiktet lysas upp nästan övernaturligt. Och alla hämningar man haft är borta. Alla blockeringar i ens undermedvetna, som ställt till problem på det emotionella planet. Helt plötsligt är man totalt i harmoni med sig själv och omgivningen. Ingenting påverkar en. Det är detta som alla människor försöker uppleva. Anette var i detta tillstånd i ett och ett halvt år! Det går inte förklara.

Du förefaller vara självkritisk, och du måste själv ha funderat: Vad är det här, finns det någon som helst

förankring i Bibeln, så att man kan säga att detta är andras erfarenheter innan det hände mig?

-Ja, man läser ju Bibeln. För det första: Den första pingstdagen då Anden föll, så uppträdde de som druckna. Petrus ställde sig upp och sa till folket: De som betar sig så här är inte fulla, det här är den helige Andes verk.

Och sen står det ju om Paulus till exempel, hur han föll till marken när Jesus uppenbarade sig för honom. Han *lade* sig inte ner, böjde sig inte ner - han *föll*! Och i hela Gamla Testamentet - prästerna kunde inte stå i tem-

För det första naturligtvis att jag blev frigjord och löst från depressionen. Den har inte kommit tillbaka. Jag är en helt ny människa.

Nummer två: För att vittna om min upplevelse. Jag hade syner. Speciellt över Sverige. Saker och ting som skulle hända lade Gud på mitt hjärta. Jag tyckte att det här var så underbart och alla måste ju tro att det här är sant, för det har ju hänt mig! Mina vänner sa: Det här måste vara Gud, för det är inte Anette!

Jag trodde att alla skulle bli så överlyckliga, och bara ta emot. Många gjor-

-Jag lade mig ner - fortfarande med dammtrasan i handen. I samma sekund kom Guds härlighet in i rummet - som ett moln av värme över mig!

plet, för Guds härlighet var så stark. De kunde inte stå, "stand and minister", står det i den engelska bibeln. De kunde alltså inte stå inför Herren och förrätta sin tjänst.

Det nämns otaliga situationer då man föll inför Herren. Det är inte så att man *måste* falla. När Georg Gustafsson blev döpt, låg han i båthuset under flera timmar, och värmen från Anden kom över honom.

Det är inte så att man söker manifestationer. Jag hade inte sökt något, men Gud kom över mig och frigjorde min personlighet. Hela tiden var det en sak jag undrade över: Varför händer detta just mig efter alla år? Och jag fann tre orsaker:

de det. Många gjorde det inte.

Nummer tre: Förberedelse för vad som skulle komma. Med det psyke jag haft tidigare, skulle jag aldrig klara att vara med om det jag varit med om de senaste två åren. Jag skulle ha varit förstörd för livet. Men fröjd i Herren är vår starkhet. Jag blev stark!

Det står faktiskt i Psalmen att "han fyllde vår mun med löje". Det är en helt utsäglig glädje, för att använda ett bibliskt uttryck. Den är inte definierbar. Dessa upplevelser - skapade de en förnyad och fördjupad gemenskap med dina vänner, eller blev det en attitydförändring?

-Är man under Guds kraft så mycket, får man ju en fördjupad smörjelse. Nådegåvor jag haft, som legat i träda i trettio år kom fram, helt plötsligt. Jag fick ett helt annat gudsförhållande. Man kunde sitta vid ett bord tillsammans med kompisar och vänner, och helt plötsligt var det något som började argumentera, hoppa på mig bara – helt utan anledning. Det hade jag aldrig varit med om förut. För jag har varit rätt tystlåten och snäll. Irriterade ingen.

**Jag får nästan en känsla av att dina upplevelser verkade dels separe-
rande och dels förenande. Vad fick
detta för konsekvenser?**

-Man blir förvånad över en del saker som händer, man blir ledsen – men samtidigt spelar det ingen roll. Om du går närmare Herren, ger dig in i ett väckelseskeende, så får du betala ett pris, liksom lärjungarna fick bli martyrer. Är man inte villig att betala ett pris, så tycker jag att man ska hålla sig kvar i det ljumma stadiet!

Jag var evangelist förr – jag har alltid velat vara med där det brinner. Jag kommer ihåg när man låg på knä i Filadelfia i Eskilstuna. Vi hade bönemöten och bad igenom kompisar till Andens dop. Så jag vill absolut inte gå tillbaka. Jag har fått uppleva ett stycke kyrkohistoria. Gud har mött mig.

Det spelar ingen roll vad andra säger. Man kan aldrig argumentera mot ett personligt vittnesbörd. För det här har jag upplevt, punkt och slut! (Anette dunkar eftertryckligt med handen mot bordet för att ge eftertryck åt vad hon säger!) Det var Gud och ingen annan som handlade! Om det är några som inte tycker om det, så får vi bara be för dem.

Vad är egentligen svenskt, amerikanskt och himmelskt i detta skeende? Det verkar vara lättare att vinna förståelse för dessa erfarenheter i Amerika?

-Det är en stor skillnad idag mellan amerikaner och svenskar. Vi har ofta en kritikens ande. Vi vill kritisera och analysera sönder saker och ting. När något kommer, försöker vi hitta det som är fel istället för att ta till oss det som är bra. Och det är en blockering. Dessutom möter ju Gud efter måttet av vår hunger. Är vi inte hungriga efter Herren, så får vi ingenting. Vill vi inte ta

emot, så kommer han inte och prackar sig på oss. Hungern är en nyckel.

Jag vill fråga dig en sista fråga som gäller din upplevelse. Har detta inneburit att Bibeln fått större betydelse för dig? Vad har det inneburit med avseende på ditt bibelstudium, ditt böneliv och kanske också själavinnande?

-Det är ju inte manifestationerna i sig som är viktiga, utan det är ju vad man upplever och resultatet. Många upplevde manifestationer, men gick ut och syndade igen. Man måste låta upplevelsen gå ner i karaktären, på djupet.

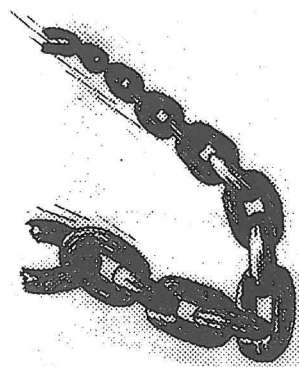
Det är alltså personlighetsdandande?

-Absolut. Min rätta personlighet blev frigjord. Allt blev frigjort. Mina nådegåvor, bönelivet. Jag hade slutat gå i kyrkan innan denna upplevelse. Jag var urtrött på att sitta av program. Jag tyckte att jag lika gärna kunde sitta hemma, för jag visste allt ändå. Jag hade hört det 550 gånger och mer hela livet. Men efter denna andliga upplevelse, gick jag till kyrkan med en längtan att vara där Guds Ande flödade.

Och nu har jag förmånen att tillhöra en församling där man släpper fram den helige Ande, gåvorna och tillbedjan. Naturligtvis blev bibeln mera levande på ett nytt sätt. Förut brukade jag alltid läsa kokböcker innan jag gick och lade mig. Nu läste jag bibeln! Jag levde i Anden hela tiden. Hela min familj fick uppleva Gud. Mina barn såg vad som hände med mamma, mina närmaste släktingar – det smittade av sig. Denna upplevelse förändrade totalt hela mitt liv och sen, när vi drabbades av prövningar, gav det mig styrka.

När du talar får jag intrycket att detta som hände var en utdragen episod. Men frågan jag vill ställa är: Är upplevelsen mera en epok än en episod?

-Det är ingenting avslutat. Det var startknappen till något som fortsätter och kanske har gått in i ett annat skede. Det fördjupas, och nu får man använda vad man fått. Vi känner att vi går in i något nytt. Vi har ingen aning om vad som kommer att hända i framtiden, men vi har en grund att stå på, och det är bara att bygga vidare!

Befrielse!

Tåreutsäde och glädjeskörd

En vallfartssång

När HERREN åter
upprättade Sion, då
voro vi såsom dröm-
mande.

Då blev vår mun
uppfylld med löje*)
och vår tunga med
jubel; då sade man
bland hedningarna:

"HERREN har gjort
stora ting med dem."

Ja, HERREN hade
gjort stora ting med
oss; däröver voro vi
glada.

HERRE, upprätta oss
igen, såsom du återför
bäckarna i Sydlandet.
De som så med tårar
skola skörda med
jubel.

De gå åstad gråtande
och bära sitt utsäde;
de komma åter med
jubel och bära sina
kärvar.

Psalms 126

*) I engelska bibeln latter=skratt

Tryckfrihet - för vem?

Mitt i pressläggningen fick vi beskedet att Tingsrätten fattat beslut i saken mellan Konkurrensverket och tidningen Dagen.

"Tingsrätten upphäver Konkurrensverkets beslut om åläggande för Dagengruppen Aktiebolag att inkomma med uppgifter enligt 45 § 1 p konkurrenslagen (1993:20)".

Konkurrensverket har nu tre veckor på sig att överklaga.

Tidningen Midnattsropet följer dessa mycket viktiga principiella frågor med stort intresse.

Det utlovade ämnet om kristen pressetik som Midnattsropet förannonserat, återkommer vi till i senare nummer.

Ett urval bibelstudier och väckelsemöten från våren 1998 i Maranataförsamlingen:

Bibelstudier av Arne Imsen:

- ☐ 980303 Filadelfia I
- ☐ 980310 Obadja och Elia
- ☐ 980317 Filadelfia II
- ☐ 980331 Var trogen intill döden!
- ☐ 980414 Nu är den yttersta tiden.
- ☐ 980421 Andens liv
- ☐ 980428 Sant Kristusliv
- ☐ 980505 Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse?

Bibelstudier av Gunno Anderson:

- ☐ 980313 Vad bliver tecknet? I
- ☐ 980314 Vad bliver tecknet? II (Appell av Sonny).
- ☐ 980315 Vad bliver tecknet? III

Väckelsemöten:

- ☐ 980315 M Anderson, L Löfgren Katarina Litbäck, Gunno Anderson
- ☐ 980322 K Litbäck, Kjell Roos, Leif Löfgren, Arne Imsen.

Påskan 1998:

- ☐ 980411 Mobilisering! S Fridolfsson, B Widén, M Eliasson
- ☐ 980412 Väckelsemöte A Björkman, K Widén, B Fredriksson, E Cederborg, A Imsen.
- ☐ 980413 Väckelsemöte Paulus Eliasson, Asta Olausson, Kjell Roos, Arne Imsen.

Beställ till

självkostnadspris:

Varje kassett endast 10 kr + porto
(OBS! Många möten är två kassetter!)

Beställes från:

Bällsta Media Center
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel. 08-98 56 83, fax 08-98 21 39

1998

**"Låt
Kristi Ord rik-
ligen
bo ibland er!"**

- ♦ BIBELSTUDIER
- ♦ VÄCKELSEMÖTEN
- ♦ RADIOPROGRAM

Vill Du ha genuina inspelningar från Maranatafolkets missionscenter varje månad direkt hem till dig?

Du kanske är hindrad av geografiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi att på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd!

Bannlyst Frihet 50:-

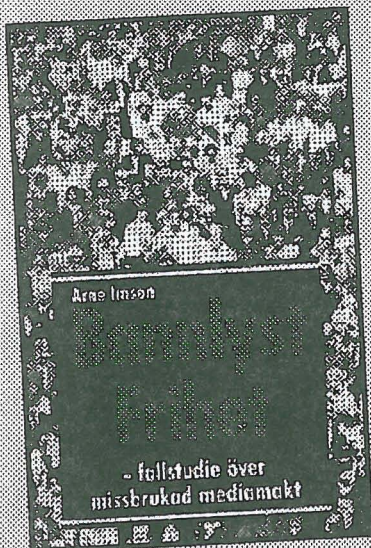
-fallstudie över missbrukad mediamakt

"Vårt människovärde var ifrågasatt, och vårt tro-, verksamhet och ideal i det närmaste kriminaliserade. Maktbävarna försäkrade att den organiserade kampanjen mot Maranataförsamlingens avtalsfästa rättigheter inte på något sätt skulle uppfattas såsom åsikts- eller religionsförhöjelse..."

Denna viktiga kamp mot den politiska övermakten intresserade inte Dagen eller KDS."

Så var det då - så är det nu. Läs denna aktuella dokumentär över missbruk av makt i politik och media.

BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel. 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

☒ **JA!** Jag vill gärna ha månadens kassett hemskickad och betalar endast kassett- och portokostnad (10kr / kassett + porto).

Jag betalar via postgiro 495 46 24-5

Namn:.....

Adress:.....

Postadr:.....

Sänd till följande adress eller ring:

**Bällsta Media Center
Box 201 34**

161 02 BROMMA

Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

Tillsammans förbereder vi nu sommarkonferensen!

Maranata - ett väckelserop med konsekvenser, står det med lysande skrift på en gul banderoll vid vårt missionscenter. Sommarkonferensen är en av de goda traditioner som vi vårdar.

Några kommentarer om vad detta sommarmöte betytt:

Lena, som varit på varje konferens sedan 1970, är förvåntansfull:

-Då var man liten. Jag sprang och lekte med de andra barnen i Malmköping, där vi då höll till. Konferenserna har gett inriktning. Det dras ständigt upp riktlinjer...

Hasse blev andedöpt förra årets konferens, som också var hans första:

-För mig fanns inget medvetet kristet liv innan upplevelsen av den helige Ande. Det var min räddning. Jag unnar alla nyfrälsta att uppleva det jag fick uppleva. Därför är det så viktigt med den förtätade stämningen i mötena, som hjälper människor att komma loss!

Karin har deltagit många år:

-Varje konferens är som en ny start. Nya förhoppningar och vi tar nya tag! Det är årets höjdpunkt, då man träffa sina trossyskon och har tid för varandra!

På frågan om vilka förväntningar Arne Imsen har inför sommarens konferens, svarar han:

-Vi behöver höjd andlig beredskap och stridsmoral enligt Neh. 4:23:

"Och varken jag eller mina bröder eller mina tjänare eller de som gjorde vakt hos mig lade av kläderna: vapnen höllos av var och en för lika nödvändiga som vatten."

Brännande frågor inför sommarkonferensen:

- Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse bland Guds folk?
- Har partipolitiken skadat församlingarna?
- Har subventionerna gjort församlingarna vanmäktiga i sitt beroende av statsmakten?
- Vilken betydelse har ekumeniken haft för likriktning och modernism?
- Är det fel påstå att gudstjänstlivets utarmning och katolicering är påtagliga kännetecken för kristenheten i vårt land?

"Om man idag skulle ta upp dessa urkristna frågor, så krävs en stor portion självövertvinnelse och ståndaktighet för initiativtagarna. En konferens, som exempelvis inte har någon avgift, utan refererar till ett nytestamentligt offerliv förefaller helt otänkbar. Naturligtvis har också en sådan konferens kostnader. Men det måste finnas en nytestamentlig förebild, som är så praktisk och verkningsfull att den förmår förse de församlade med daglig spis och ett viloläger.

Det fungerar underbart om vi inte jagar lyx och frosseri, om vi inte räknar med att disponera segelbåtar, ägna oss åt innebandy och andra av tidens nöjen och inne-lekar, utan söker oss till konferensen med den enda målsättningen att möta Guds folk, få höra Guds ord och bli orienterade om andliga realiteter." (Citat ur *Sommarkonferens* av Arne Imsen, sid.5)

Deltag därför i böne- och offertjänsten! Bifogade inbetalningskort förmedlar din gåva!

För frågor och anmälan, ring eller skriv till Maranataförsamlingen i Stockholm, Bällstavägen 100, 161 02 BROMMA Tel. 08-98 56 83, Fax 08- 98 21 39, E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Mången håller oss för svärmare och dårar

Nr 349 i Särilaregn

Werner Skibsted.

1. Många hål-ler oss för svärma-re och då - rar
2. Går än vä-gen genom dju-pa, trånga da - lar
3. Nå - gra å - ro så upp tag-na med va-ran - dra
4. Vad be - ty-der det om världen mig för - ak - tar
5. Så i An-dens skola vill jag städse vs - ra

Den är ju blind för Jesu sköna drag
Där får jag lä - ra bätt - re dag för

len. All be - spottelse från världen mig ej så - rar
mig. Och så tröstande och mild han till mig ta - lar
rum. Och sin nästa de upp - höja el - ler klan - dra
drag. Men då jag i tro hans härlighet be - trak - tar
dag. Att av he - la hjärtat tro på Je-sus ha - ra

Och vandra till hans

va-ra Je-su vän
upp-en-ba-rar sig
den är en-dast ekum.
bild förvandlas jag
ge-da väl-be - hag

Hans vänskap är så un-der-bar för mig

Hans säll-skap sprider ljus på min stig. Mi-na prövningar de bli så små och

ring - a När han får här-tat upp-en - ba - rar sig.

Werner Skibstedt

Textförfattare
och kompositör
föddes 1894 i
Tistedal,
Norge. Föräld-
rama var av
svensk här-
komst.

Han blev frälst i
baptistkapellet
Tabernaklet i
Fredrikshald
1911, men
anslöt sig ett
par år senare
till pingstvän-
nema. Var
drygt åtta år
pastor i Halden
och sedan
ktingresande.
Mycket omtyckt
förkunnare.

Skibstedt har
skrivit över 200
andliga sånger,
många gånger
med egen
komponerad
melodi. I
allmänhet fick
han först
melodin,
"varefter
tonema liksom
skänker honom
texten".

Werner Skib-
stedt dog
pingstafton
1974 efter en
nära 60-årig,
framgångsrik
förkunnargär-
ning.